

ĐÊM KHÔNG CÙNG

LÊ XUYỀN

đêm không cùng

phần 1

Lê Xuyên

đêm không cùng

Lê Xuyên

Bìa: *NXB Miền Nam*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

đêm không cùng

LÊ XUYÊN

MIỀN NAM
xuất bản * Saigon 1966

1

Thầy Cai Tổng Cao Văn Quới –
trưởng đồn “bạc-ti-dăng” Tham
Tướng hăm hăm bước vô nhà, quăng cái
nón cối lợp vải ka-ki vàng lên bàn nghe
cái rầm rôi quát gọi om sòm:

– Bà nó đâu rồi hả? Má con Ngọc
Sương đâu rồi? Bà lên đây tôi biểu mau
coi!

Bà Cai tổng lệt xệt chạy ra:

– Tôi đây nè! Ông làm cái gì mà réo
giựt một giựt hai vậy hả?

Thầy Cai luòm luòm nhìn lại vợ rồi lặng thinh cởi sợi dây nịt có đeo một cây ru-lô bá giệp đem vắt lên thành ghế gần đó.

Đoạn ông ta hắt làm hỏi vợ:

– Từ hồi sáng tới bây giờ bà đi đâu mất biệt, tôi về nhà mấy lần mà chẳng thấy bà ở đâu hết vậy?

Bà Cai rót một tách nước trà đầy bùng lại cho chồng:

– Tôi mắc đi chợ mà! Ông hông nhớ bữa nay là ngày đầu tháng hay sao? Tôi phải ra ngoài nhà lồng chợ để thúc ba con mẹ hàng cá hàng tôm về các số tiền vay bạc hỏi của mình chứ!

Thầy Cai bữu môi:

– Hừ, bà đi thúc mấy ông tướng xanh, tướng đỏ, đi câu cá câu tôm thì có! Bà đừng kiếm chuyện qua mặt tôi hồng để đầu ghen!

Bà Cai cự nự lại:

– Ông sao ăn nói hàm hồ quá! Bộ ông tưởng tôi đi đánh bài tứ sắc đó hả?

Thầy Cai gạt ngang:

– Thôi thôi, bà đừng có leo lự! Tôi nói thiệt với bà: nếu bà cứ đeo đuổi theo mấy sòng tứ sắc, xó hỏ, xếp đó hoài thì có ngày tôi nổi dóa lên, tôi tông mẹ lựu đạn vô tròng chết nhăn răng cả đám hết đa ghen!

Bà Cai chắc lưỡi kêu lên:

– Ông giỏi tài nói bậy không hé! Toàn là vợ mấy ông mấy thầy làm trên dinh ông Chánh Chủ tỉnh không đó ghen! Ông nói ầu tả như vậy rủi tới tai họ... mịch lòng lắm chứ chẳng chơi đa!

Thầy Cai đắc chí cười mũi:

– Đó tôi nói có sai đâu! Bị bà mắc lo châu mấy ông tướng xanh tướng đỏ với mấy con mẹ ăn không ngồi rồi đó nên bà đâu có biết chuyện nhà chuyện của chuyện con chuyện cái khỉ gì đâu!

Bà Cai nhìn lại chồng như để dò xét:

– Coi, ông nói sao lạ vậy? Nhà mình đầu đuôi cho có con Ngọc Sương thi đã lo cho nó vô trường Cô-lê (collège) ăn học đúng mực như con của mấy ông phán ông huyện chớ bộ thua em kém chị gì với ai sao? Vòng vàng, đồng hồ... con

Ngọc Sương nó cũng đeo đồ tay, hàng bom bay nó cũng mặc phủ phê chớ bộ...

– Hứ, bà giỏi quá há! Bà lo điệu ấy có ngày nó mang cái bụng thè lè về rồi ngồi đó mà khóc!

– Ông đừng nói bá láp! Bộ ông muốn trù ẻo cái chuyện đó lắm sao mà! Con Ngọc Sương dầu hèn cũng thể...

Thầy Cai tổng điềm nhiên móc túi áo trên ra một tờ giấy gấp làm tư rồi quăng xạch lên mặt bàn:

– Đó, bà làm ơn đọc qua tờ giấy đó rồi trả lời cho tôi biết. Bà cứ nói miệng tài hoài!

Bà Cai liếc qua tờ giấy hỏi lại chồng:

– Giấy gì đó? Truyền đơn của V.M.

hay thư từ gì của tụi nó cảnh cáo hay
hăm dọa ám sát ông hả?

Thầy Cai xằng giọng:

– Tôi biểu bà cầm lên coi ắt rõ mà!
Thư mèò của con gái cưng bà đó!

– Thư mèò của con Ngọc Sương?
(Rồi bà ta làm ra bộ thản nhiên) Thư
mèò thì... thư mèò chớ làm gì mà ông
làm ầm ầm lên như là giặc tới bên đít
vậy?

Thầy Cai gằn giọng chỉ vào bức thư
nằm gọn trên bàn:

– Tôi biểu bà đọc đi?

Bà Cai lăm lét nhìn lại chồng rồi đưa
tay nhặt bức thư lên mở ra lăm nhăm
đọc:

“Cái Răng ngày... tháng... năm 1947

Cô Hai Ngọc Sương,

Hôm nay tôi nhờ anh liên lạc đem thơ này ra tới tay cô để cho cô hay là tôi sắp đi xa và chắc từ rày về sau tôi khó thể gặp mặt cô Hai được nữa.

Thôi cô Hai à, cô Hai đừng buồn vì xét ra duyên nợ giữa tôi và cô Hai không thể nào đi tới chỗ ăn đời ở kiếp được. Thầy Cai bây giờ như vậy, còn tôi lại như vậy... Trước đã kị bây giờ lại kị thêm...

Từ ngày cô Hai về thành, cô Hai nhả tôi ra hoài nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy không nên; phần đường xá khó khăn, phần thì bây giờ cô Hai ra chợ... đâu còn như hồi tản cư trong diên ở Cầu Nhiễm nữa!

Những nay, trước khi chia tay nhau luôn tôi cũng tính gặp mặt cô Hai một lần chót để vĩnh biệt nhau.

Như lời dặn của cô trong thư trước, tôi sẽ mò ra phía vườn cây gần sở Canh nông và xin cô Hai nhớ giữ kín, không thôi nguy cho tôi lắm.

Ít lời gởi thăm cô Hai được mạnh giỏi và học hành được mau tiến tới là tôi mừng.

Ký tên: Ba Nhơn”

Bà Cai gấp tờ giấy lại nhẹ đặt lên bàn rồi quay qua bảo chồng:

– Ba Nhơn là thằng nào mà ăn nói phang ngang bữa củi như vậy hả ông? Cái thứ nầy mà con Ngọc Sương mê gì nổi mà ông la hoảng như vậy!

– Ý trời, con gái thời bây giờ mà bà mơ mơ màng màng như vậy sao được. Bộ bà quên rằng hồi mình với con Ngọc Sương tản cư vô trong Cầu Nhiễm có thằng con tá điền chàng ràng một bên con nhỏ nhà mình hoài đó sao?

Bà Cai nhúu mày như để nhớ lại:

– À... à có phải thằng tre trẻ hơi sạch trai con của thằng cha tá điền gì ở trong ngọn kinh đó phải không ông?

– “Thằng” chớ ai! Hồi ở trồng, ngày một ngày hai nó với con Ngọc Sương đi họp thanh niên phụ nữ gì hà rầm đó.

– Sao hồi ấy, ông biết vậy mà không cấm cản tụi nó. Ông dư biết thú của nó xách dép cho con gái mình cũng không xứng nữa mà!

Thầy Cai có vẻ lúng túng:

– Thì bà nghĩ coi: hồi đó thiên hạ đang lên còn mình đang xuống dốc, thời cuộc tây tàu lung tung nên mình cũng phải... ăn ở theo thời một chút. Thiên hạ “đời sống mới” rần rần, mình lại thuộc vào cái hạng làm việc cho tây từ hồi nào tới bây giờ... Đất điền mình lại còn mê mê ra đó...

Thầy Cai thở dài tiếp lời:

– Bị vậy nên mình cũng phải... nhắm mắt làm ngơ nói tay cho tụi nó chút đỉnh. Bà không nhớ hồi đó, ba thằng trong “ủy ban” làm cho mấy ông chủ điền đi “mò tôm” bắt tử lắm sao? Nhà mình nhờ ủng hộ tuần lễ này, tuần lễ nọ hết mình nên tụi nó mới hông đả động gì tới... Về việc thằng Ba Nhon với

con Ngọc Sương có tình ý với nhau, bà cũng có biết nữa mà!

Bà Cai chép miệng đáp:

– Tôi thì cũng biết... vậy vậy thôi. Ông có nhắc tôi mới nhớ: hồi đó tôi thấy thằng kia cũng hiền lành... Mà tôi tưởng nó với với con Ngọc Sương chỉ “đá bóng” sơ sơ trong lúc tản cư thôi, chớ sao nó lại dám đeo đuổi miết con nhà mình ra tới ngoài này vậy cả?

Thầy Cai cười lạt:

– Hay là tại con Ngọc Sương đeo đuổi ngược trở lại vô tròng? Bộ bà hồng đọc kỹ bức thư sao?

Bà Cai hỏi lảng ra:

– À, tôi quên hỏi ông nữa: ông kiểm thấy cái thư đó ở đâu vậy?

Thầy Cai lườm vợ:

– Đọ bà thấy chưa! Bị suốt ngày bà cầm đầu cầm cổ vô mấy sòng tứ sắc hoài nên có biết khỉ gì đâu! Gia tài có đứa con gái mà bà cũng không ngó ngang gì tới hết, để cho nó gửi thơ mèò thơ chuột cả xấp mà cũng chẳng hay gì ráo!... Cái điều này, nếu không có tôi ở đây có ngày con Ngọc Sương nó dẫn trai về tò tí ngay trong buồng nhà mình, bà cũng chẳng biết tới nữa! Bà coi tôi suốt ngày mắc công kia việc nọ trên đồn, rồi còn đi “ô-pê-ra-xông” [hoạt động ; tác chiến] với tây, vậy mà tôi còn moi bức thư này được ở dưới áo gối con Ngọc Sương!

Bà Cai thấy cần nịnh chồng bằng cách hỏi đây đưa theo:

– Sao ông giỏi quá vậy? Bộ ông rình rập từ hồi nào hay sao mà lại biết được con nhỏ nhà mình giấu... tờ giấy đó ở dưới áo gối?

Thầy Cai rướng giọng đáp:

– Bây giờ tui nó ám sát, liệng lựu đạn, nội công ngoại kích rần rần thì mình phải để ý từng ly từng chút, từ trong nhà ra tới ngoài đường... Bà không nghe chuyện thầy cai tông gì ở đầu bên miệt Cái Vồn bị thằng con nuôi lãnh công tác đầu ở trong khu về rị mọ bỏ thuốc độc cho thầy uống chết trào bọt mồm bọt mép đó hay sao? Ở địa vị tôi bây giờ cũng vậy, tôi kỵ nhất là chuyện đó, chẳng thà ra trận thằng nào có giỏi cắc bùm trúng tôi một phát... dầu cho tôi có chết tôi cũng mát ruột!

Bà Cai chắc lưỡi, ra điều cự nự:

– Ông nói bậy hoài hè! Mà ông cũng nên lo giữ thân ông, ai làm gì thầy kệ mỗ họ, tội tình gì mà ông cứ đi lục lạo trong làng trong xóm hoài... rủi ro có chuyện gì bất trắc xảy đến thì ai thương mình đây? (rồi bà ta dịu giọng lại hỏi luôn)... Còn cái vụ thư từ đó, ông tính sao hả ông?

Thầy Cai thân nhiên đáp:

– Tôi đã tính đầu vào đó hết rồi. Thằng Ba Nhơn nó gửi lá thư này cho con Ngọc Sương tức là vô tình nó viết luôn... bản án tử hình cho nó.

– Ông nói gì lạ vậy? Thầy Cai nhích mép cười:

– Không có gì lạ hết bà à! Tôi sẽ trả lại bức thư vô chỗ cũ rồi làm như không biết gì hết, nhưng đến ngày giờ hai đứa nó hẹn nhau tôi đích thân dẫn một vài tên lính trên đồn vô kích sẵn ở gần sở Canh Nông, hễ thằng kia ló mặt ra là tôi hạ liền. Đó là cách... nhỡ tận gốc đó bà!

Bà Cai lấp bắp kêu:

– Ý thôi đi ông ơi! Ông tính chi chuyện ngoắc ngoéo đó cho mệt thêm hông biết! Bây giờ theo ý tôi là mình nên kêu con Ngọc Sương nói mọi lẽ cho nó nghe và giữ riết không cho nó đi đâu hết. Mình làm như vậy thằng kia cũng thôi buồn đông luôn...

Thầy Cai nhún vai:

– Bà nói sao dễ quá! Tôi hỏi bà: rồi ngày một ngày hai nó liên lạc vô liên lạc

ra hoài, ai hơi sức đâu canh chừng? Chỉ có cách tiêu diệt luôn thằng kia mới dứt hậu hoạn được.

Rồi thầy nghiêm giọng lại:

– Bà cứ nghe tôi, phần bà, bà canh chừng con Ngọc Sương, phần tôi, tôi xử sao với thằng kia thầy kệ tôi.

Bà Cai suy nghĩ một hồi rồi hăng hái bảo chồng:

– Hay là ông sai ba thằng lính dưới đồn đi việc đó cũng được chớ tội tình gì ông phải dẫn thân vô trong miệt vườn tước ấy, tội tình gì ông phải để cho Ngọc Sương đi nhử mối thằng mắc toi kia? Rủi ro súng nổ đạn lạc bất tử thì sao? Tôi nói như vậy có phải không?

Thầy Cai lắc đầu “xì” một tiếng:

– Bà không biết cái khỉ khô gì hết mà cũng bàn vô! Ba cái thằng ở trông nó khôn cái trời đất, nhất là thằng Ba Nhon nó biết rõ tôi đây không phải lơ mơ như mấy ông nội lính tây, nên nó càng đề phòng gắt. Tuy nó ra chỗ hẹn với con Ngọc Sương nhưng nó cũng dư biết là nó mạo hiểm đi vào chỗ chết, chớ có phải ung dung tự tại như là đi ra chợ chơi sao! Thế nào nó cũng núp sẵn đâu ở miệt mấy ven đồng hay bìa vườn để đợi khi nào thấy có bóng con Ngọc Sương lảng vảng trên lộ đá, nó mới rì mọ ló ra có cái gì khả nghi là nó rút lui êm liền. Tôi quen “nết” ba thằng đó lắm mà bà!

– Ông tính như vậy thì chắc mềm là... rồi đời thằng Ba Nhon.

– Chớ bộ bà muốn cho nó sống để nó dụ dỗ... tuyên truyền con Ngọc

Sương trốn vô trông theo nó hả? Hay là để cho con này... trong đêm tối tăm nào đó lên mở cửa để cho nó vô ám sát tôi sao?

– Ông sao nói bậy hoài! Con gái mình đâu có đến u mê ám chưởng như vậy... Tôi lo ở chỗ ông bắt nó phải chứng kiến cái cảnh... súng đạn, máu me hồng ích lợi gì hết đó! Dầu sao đi cũng là chuyện... hao tổn âm đức ông à.

Thầy Cai cười mãi:

– Sao bà hồng đi tu phút đi chớ còn bận bịu ở đây làm gì! Tôi còn ham sống lắm bà à! Và tôi cũng muốn cho con Ngọc Sương sau này trở thành bà này bà nọ chớ không đành tâm để nó xách gói đi theo cái thằng mắc toi đó chẳng biết sống nay chết mai như thế nào.

Như nhớ trực ra điều gì, bà Cai hớn hở chặn lời chồng:

– Hay là để tôi kiếm nơi xứng đáng gả phút con Ngọc Sương đi cho rồi!

Thầy Cai gật gù đáp:

– Tôi cũng tính bàn với bà việc ấy. Nhưng đó lại là việc sau, còn việc bức thư này bà phải để cho tôi lo.

Bà Cai vẫn còn thắc mắc:

– Nhưng ông nhắm coi, mình gả chồng cho con Ngọc Sương sớm quá, năm nay nó chưa được mười bảy tuổi thì làm sao nó học hành cho đến nơi đến chốn được?

... Hay là mình để cho nó thi “đít-lôm” rồi hãy tính tới chuyện đó?

Thầy Cai gạt ngang:

– Ổi thôi, gả phút nó cho rồi! Đời bây giờ chứa con gái lớn trong nhà cũng chẳng khác nào đeo ba cái thứ lựu đạn lô-canh trong mình... Hễ sơ sẩy một chút để nó sút chốt tuột dây là nó nổ bất tử lúc nào cũng chẳng biết!

Bà Cai lên giọng chanh chua:

– Sao hồi đó ông nói để cho con Ngọc Sương học riết tới để làm đốc-tua, làm thầy kiện?

Thầy Cai nhún vai:

– Tôi nghĩ kỹ lại rồi: hồi xưa, ông già bà cả có nói cho con gái đi học nhiều quá chỉ để cho chúng nó viết thư mèò giởi thôi chớ chẳng ích lợi gì, còn thời nầy, con gái mà càng học cao bao nhiêu thì

càng dễ bị rù quẩn làm chánh chị chánh em... Cái thứ này ta còn mệt cầm canh hơn là cái thứ viết thư mèο nữa đó bà! Người ta mắc thứ nào thì mắc một thứ thôi, còn con Ngọc Sương nhà mình... tôi coi bộ nó dính luôn cả hai thứ đó đa bà!

Bà Cai cau mày:

– Ông sao... cái gì ông cũng nghi được hết! Nếu ai cũng bàn ra lung tung thiên như vậy thì không khéo con Ngọc Sương nhà mình ế chồng cho tới già!

Thầy Cai cười dạn:

– Phải nó ế chồng trưο không thôi, tôi cũng lạy! Tôi sợ nó đốс chúng cuốn gói dōng theo cái thằng ba trợn ở trỏng thì tôi với bà mới mang mặt mo với chòm xóm họ hàng chớ!

Bà Cai háy xéo chồng:

– Xí, ông thì nói giọng đó hoài.

Như thích chí, thầy Cai vừa tùm tùm nhìn lại vợ, vừa vuốt vuốt hàm râu ngạnh trê.

Bà Cai nghiêm giọng nói luôn:

– Thôi được rồi, đề tài để ý cái đám mầy ông thông, ông huyện trên Tòa Bố, hay là cái đám mầy ông chủ tiệm người mình coi có chỗ nào gả con Ngọc Sương được hay không, chớ còn cái phe ba ông chủ điền chủ đất thì thời buổi giặc giã này, ông nào ông nấy nghèo mạt rệp hết... Mấy năm nay có ông nào dám ló về vườn góp lúa ruộng đâu!

Thầy Cai vui vẻ nói:

– Sẵn đây tôi cũng bàn với bà về việc này luôn, tôi để ý chấm thằng này cho con Ngọc Sương rồi.

– Ai vậy ông? Thằng Trần Minh Tấn con của ông hội đồng Sang đó.

– Ý trời, sao tôi nghe nói cậu đó mồ côi cha mẹ hết.

– Phải rồi. Hai ông bà hội đồng bị tụi V.M giết sạch nên thằng Minh Tấn mới ước lòng vọt ra ngoài này xin vô làm anh-tẹc-rết (thông ngôn cho tây). Tôi thấy nó học hành cũng khá, tính nết đàng hoàng nên tôi để ý từ lâu. Tương lai của nó cũng không đến nỗi nào, vì ông quan ba tây chỗ nó làm việc đang gởi gắm cho nó được theo học lớp quan một ở bên Pháp. Mình gả con Ngọc Sương cho nó rồi bắt rể luôn như vậy cũng tiện hai ba

đường; nó thì mồ côi, con Ngọc Sương nhà mình thì là con gái một. Để hôm nào tôi mời nó đến ăn cơm để cho bà thấy mặt... Tôi chắc bà sẽ ưng ý liền.

Bà Cai thở ra:

– Cũng được. Nhưng tiện đây tôi cũng nói trước với ông cậu rể này là do tự ý ông lựa chọn, hễ sau này có chuyện gì ạch đui xảy ra ông... khỏi có đổ thừa tôi được gì hết ráo ghen.

Thầy Cai cười đáp:

– Tôi coi giò coi cẳng nó chắc ăn lắm mà bà.

Đoạn thầy với lấy bức thơ nằm trên bàn lên và vừa đưa ra trước mặt bà Cai vừa gằn giọng căn dặn:

– Còn cái vụ này... bà không được hó hê gì hết. Bà mà thủ thủ cho con Ngọc Sương biết để nó bắn tin cho thằng kia hay thì đừng có trách tôi đa! Nếu tôi xử cái vụ này không xong, tôi sẽ gửi tuốt nó vô trường bà phước trên Sài Gòn cho nó cấm cung luôn! Bà muốn sao đó thì muốn!

Bà Cai cự nự lại:

– Bộ ông nói tính tôi hay théo lẻo lắm sao!

Thầy Cai khẽ gật đầu rồi lặng lẽ mang bức thư đi tuốt vô buồng con gái...

Thầy vừa quay ra tới nhà ngoài thì Ngọc Sương đi học cũng vừa về đến.

Liếc thấy hai ông bà Cai có vẻ lầm lầm lì lì, cô ôm cặp đi bét qua một bên

để định lần vô nhà sau.

Thầy Cai bèn lên tiếng gọi giật ngược cô con gái lại:

– Ngọc Sương lại đây ba biểu một chút coi con!

Thấy con gái có vẻ rụt rè liếc nhìn về phía mình, bà Cai vội đỡ lời chồng:

– Thì ông để cho nó đi rửa mặt thay áo hồng được sao! Trưa nắng chang chang, nó đạp xe đạp từ trường học về đây xa lắc xa lơ chớ bộ gần lắm à!

Thầy cai kéo ghế ngồi xuống, lừ mắt nhìn con gái từ đầu đến chân rồi hỏi ngang:

– Ngọc Sương, con chứng diện theo cái điệu gì mà ba coi xốn con mắt quá!

Con kẹp tóc theo cái kiểu chi mà để xệ xuống tới dưới lưng quần, ba thấy nó không mắc đầu vào đầu hết ráo vậy? Mà con gái còn đi học sao con bày đặt nhỏ lông mày chi cho nhỏ rít... lại còn ăn mặc mỏng tanh mỏng teo... lần sau nhớ bận áo túi ở trong... chớ đưa lưng thấy mấy sợi dây chằng dây néo coi kỳ quá!

Bà Cai chắc lưỡi liên miệng:

– Ý trời ơi, con gái thời bấy giờ thì nó phải sửa soạn như vậy chớ có cái gì lạ đâu mà ông kêu rêu quá hổng biết! Các cô con gái của mấy ông mấy thầy cũng... đều đều như vậy chớ bộ riêng gì con gái mình hay sao.... Hay là ông muốn cho nó ăn mặc như mấy bà già sao?

Thầy Cai lừ mắt nhìn vợ rồi quay qua hỏi con:

– Nè Ngọc Sương, tự nãy giờ ba với má con... đang bàn về chuyện của con đó.

Ngọc Sương chớp chớp mắt, nhìn lại thầy Cai như để dò xét, rồi rụt rè hỏi:

– Chuyện chi... vậy ba?

Thầy Cai quay sang vợ:

– Bà nói cho con biết đi.

Bà Cai có vẻ chưng hửng:

– Coi, ông nói cái gì thì nói chớ tôi...

Thầy Cai quắc mắt, cắt ngang:

– Sao lạ vậy? Tôi nhờ bà đó mà!

Bà Cai nhăn nhó một hồi rồi tăng

hắng một tiếng, giơ tay ngoắc Ngọc Sương lại:

– Hồi nãy, ba của con có... có...

Thầy Cai chặn lời vợ:

– Tôi với bà bàn với nhau đành rành mà!

Bà Cai nhún vai thở ra:

– Ờ... ba má có bàn tính về chuyện... gia thất của con.

Ngọc Sương hốt hoảng hỏi lại:

– Má nói sao? Chuyện gia thất của con? Con còn đi học mà!

Bà Cai có vẻ lúng túng:

– Ờ... trước đây ba má cũng tính cho con học lên nữa, nhưng bây giờ... bây giờ (bà Cai bỗng như nổi dóa, quay phứt sang phía chồng, xẵng giọng bảo luôn)... Bây giờ ông tính gả chồng cho nó sao đó thì ông nói đi!

Thầy Cai đành nhượng bộ. Thầy chỉ một chiếc ghế gần đó và bảo Ngọc Sương:

– Con ngồi xuống đó đi. Ngọc Sương để cặp sách lên trên bàn, miễn cưỡng kéo ghế ngồi xuống. Qua phút phập phồng lo sợ ban đầu, Ngọc Sương trở nên bực bội cau có:

– Sao lại phải gả chồng cho con... gấp rút vậy ba?

Thầy Cai “à” một tiếng rồi lụp chụp móc cái ống điều còi ra, chấm rãi nhồi

thuốc vô như để có đủ thì giờ lựa câu trả lời cho ổn thỏa.

Sau khi nhả ra mấy hơi thuốc dài, thầy Cai mới lên tiếng:

– Con à, trước đây ba cũng tính để cho con học tới nhưng nghĩ đi nghĩ lại ba với má con thấy nhà mình cũng quá đơn chiếc... Ba má chỉ có một mình con... Trước đây nhà mình có đất điền lớn dẫu cho ăn ở không tới bốn năm đời nữa cũng chẳng sao, nhưng nay con nghĩ coi: giặc giã như vậy... mấy năm rồi ba có thâu được một hột lúa ruộng nào!

Đưa mắt nhìn chằm chập vào khẩu súng lục giắt nằm ngang trên thành ghế gần đó, thầy cai thở dài tiếp lời:

– Nhứt là bây giờ ba... ra làm việc như con đã biết... Và ở chỗ của ba...

thiệt không biết sống nay chết mai như thế nào (đến đây, giọng nói của thầy trở nên rần rỗi)... Không phải ba sợ chết hay là ngán ba cái thằng ở trổng nhưng ba cũng phải nghĩ xa cho tương lai của con.

Ngọc Sương nhìn cha, rơm rớm nước mắt:

– Vậy thì ba xin thôi rồi kiếm cách mua bán làm ăn khác hổng được sao? Ba dấn thân vào con đường nguy hiểm này... con thấy không ích lợi gì hết mà lại còn mang tai mang tiếng...

Thầy Cai chắc lưỡi:

– Ba làm cái gì mà mang tai mang tiếng? Thời buổi này không ở bên này thì cũng phải ở bên kia, nhưng ba nói thiệt với con, từ đầu mùa cho chí cuối,

ba không sao ưa được cái bọn đâm cha giết chú đó, cái bọn đốt đặc lá mít mà muốn làm ông nội thiên hạ đâu có được? Hồng phải ba ở bên này rồi nói càng nói bậy, nhưng con coi: thiếu gì người dốc lòng muốn chống thực dân giành độc lập cho nước nhà, rồi cuộc thì họ cũng phải... băng ngang hết. Ba thằng ông nội đó có chịu để yên cho người ta kháng chiến đâu?

Ngừng lại một giây, thấy Cai sốt sáng nói tiếp:

– Đó như cậu Minh Tấn, con trai của hai anh chị hội đồng Sang... chắc con biết chứ?

Ngọc Sương trả lời một cách... nhỏ xiu và xuôi xị:

– Dạ cũng biết vậy thôi.

Thầy Cai có vẻ không vừa ý:

– Sao ba nghe cậu Minh Tấn nói là biết con nhiều lắm! Cậu ta học trước con hai ba lớp gì đó ở trường Collège vì hồi phong trào thanh niên mới nổi lên, cậu có đi cắm trại chung với con nữa?

Ngọc Sương bắt mím cười:

– Dạ có... Thiếu gì anh học trên lớp của con và cũng thiếu gì anh đi cắm trại chung với con và mấy chị bạn khác trong lớp! Mà cậu Minh Tấn... sao đó ba?

Thầy Cai vui vẻ đáp:

– Nói vậy con cũng biết rõ cậu ta! Cậu đó... trước cũng có theo kháng chiến gắt lắm và có dự trận đánh Cái Răng với Lê Bình nữa... Vậy mà rốt cuộc rồi, hai anh chị Hội đồng cũng bị tui

nói giết ráo trời, sau đó cậu Minh Tấn ức lòng quá phải vọt ra ngoài này. Cậu sắp được đưa sang Pháp để theo học lớp quan một.

Ngọc Sương nhú mày hỏi lại:

– Thưa ba, ba nói vậy con hay vậy... nhưng chuyện cậu Minh Tấn có ăn nhập gì đến việc... ba với má nói hồi nãy?

Thầy Cai mỉm cười:

– Tại ba chưa nói hết... Cậu Minh Tấn để ý đến con nhiều lắm. Ba thì thấy cậu ta cũng được, người đàn ông hoàng và có tương lai nên ba với má con nhắm kỹ lại không còn chỗ nào hơn nữa...

Ngọc Sương vùng vằng nói một hơi:

– Nhưng con còn đi học, con còn

nhỏ tuổi... Con cũng chưa biết tánh tình người ta ra sao... Con chưa muốn lấy chồng bây giờ đâu!

Bà Cai như hết chịu nổi nên vọt miệng chen vô:

– Đó ông giỏi nói sao cho Ngọc Sương bằng lòng đi, chớ tôi xin chịu thua trước rồi đã!

Thầy Cai quắc mắt nạt vợ:

– Chưa gì mà bà đã nói đâm ngang như vậy hèn chi con Ngọc Sương nó mới dám cãi bướng với tôi.

Ngọc Sương vội vàng tự bào chữa:

– Ba nói vậy tội nghiệp con! Con có dám cãi lại ba một lời một tiếng nào đâu, nhưng xin ba xét lại... Hay là ba để cho

con học cho tới khi xong bằng thành chung rồi ba sẽ tính...

Thầy Cai hậm hực gạt ngang:

– Tao hồng đợi khi gì nữa hết! Nói vậy tao phải chờ tới gần hai năm nữa à? Và từ bây giờ tới đó, rủi tao bị ám sát hay bị tụi nó kích chết bất tử thì sao? Tới chừng đó, má con bây lấy gì mà sống? Rồi vấn đề chồng con của mày sẽ ra làm sao?

Liếc thấy Ngọc Sương rơm rớm nước mắt, thầy Cai có vẻ thương hại, nên thầy dịu giọng lại:

– Không phải ba muốn bắt ép con làm gì, nhưng tình cảnh nhà mình, rủi ro ba... nằm xuống bất tử thì gia thế mình suy sụp ngay... Tới chừng đó còn

ai dám nhảy vô... rước con nữa. Ba lo là lo như vậy đó con.

Nghe thầy Cai nói như thế Ngọc Sương động lòng ngồi khóc mướt khiến cho bà Cai phải chạy lại vỗ về con gái:

– Ba con nói vậy thì con liệu mà trả lời cho ổng, chớ sao con lại khóc mùi khóc mẩn như thế đó!

Ngọc Sương tức tưởi đáp:

– Ba nói vậy... con biết trả lời sao đây.

– Thì... chịu hay không... hay sao đó nữa thì con trả lời đại đi!

Thầy Cai bực mình quát đuổi vợ:

– Thôi bà vô nhà sau lo cơm nước

đi và để nó đi cho tôi. Bà ở đây... bà xúi
biểu nó kình chống lại tôi không hề!

Bà Cai dù biết tánh nóng của chồng,
nên không dám cự nự lại mặc dầu bà
cũng ấm ức trong lòng lắm. Bà âu yếm
vỗ lên vai Ngọc Sương mấy cái như để
an ủi, đoạn lặng lẽ rút lui êm về phía nhà
sau...

Ngọc Sương moi túi lấy khăn ra vừa
chạm mắt, vừa ngoái nhìn theo mẹ như
muốn níu lại để cầu cứu...

Thầy Cai bỗng quát gọi Ngọc Sương:

– Ngọc Sương! Bây giờ con tính sao
đây hả?

Ngọc Sương quay lại, giọng van lơn:

– Con không dám cãi lại lời ba...

Con biết là ba lo cho tương lai của con nhưng... ba để thủng thủng một thời gian nữa.

– Hứ, con tin dùng kế hoãn binh rồi hện lần hện hồi với ba hả?

Ngọc Sương lúng túng đáp:

– Đâu phải vậy ba!... Sở dĩ con muốn xin ba nhen cho con một thời gian nữa là để cho con và cậu Minh Tấn... có dịp quen biết và tìm hiểu nhau nhiều hơn...

Thầy Cai hơi hài lòng đôi chút vì câu đáp của con gái, nhưng thầy vẫn nói cứng:

– Con đừng bày đặt theo cái lối... tân thời tiểu thuyết đó! Hồi xưa, ba đây với má con có tìm hiểu nhau cái khỉ mốt gì

đâu mà vẫn nên nghĩa vợ chồng cho tới bây giờ?

Ngọc Sương van nài:

– Ba đã có công cho ăn học thì xin ba cũng... nói tay cho con một chút xíu. Mỗi thời một khác, và từ trước đến nay con thấy ba cũng đâu có hẹp hòi gì.

Thầy Cai gật gù:

– Phải, ba cũng biết sống theo tân tiến lắm chứ không phải bo bo hủ lậu như mấy ông già xưa đâu. Hồi này, ba với má con có bàn với nhau là để bữa chúa nhật nào rảnh rang, ba sẽ mời cậu Minh Tấn lại nhà mình dùng cơm cho con có dịp làm quen với cậu ta như lời con nói...

Ngọc Sương giã nảy:

– Thôi khỏi mà ba!

Thầy Cai nhượng mắt hỏi liền:

– Sao lại khỏi?

– Dạ... dạ con cũng gặp cậu ta đi chơi hoài...

– Rồi con sẽ nhảy a lại làm quen hả?

– Dạ... đâu phải vậy... Dạ như ba đã rõ: cậu Minh Tấn trước đây cũng có học ở collège và có đi cắm trại thanh niên với con và mấy chị bạn của con mấy lần mà!

Thầy Cai cau mày nhìn Ngọc Sương chăm chập:

– Sao con ăn nói cái gì mà... trở qua lật lại như là nướng bánh phồng vậy? Ba

nói thiệt: con đừng có tính... qua mặt ba không được đâu nghen! Áo làm sao mặc qua khỏi đầu, con nên nhớ kỹ điều đó.

Ngọc Sương ấp úng lựa lời đáp cho xuôi:

– Dạ con có dám... qua mặt ba hồi nào đâu... Con sợ làm phiền ba má mất công... mời đón đãi đằng người ta...

Thầy Cai có vẻ bực mình:

– Thì trước hay sau gì cũng phải mời cậu ấy lại cho đảng hoàng để rồi còn tính chuyện tới nữa chứ! (nói đến đây, Thầy Cai chột nghiêm giọng) Nè con, ba hông muốn nói lòng vòng cho nhiều, ba muốn hỏi thiệt con câu này..

Ngọc Sương lấm lét nhìn lại cha rồi rụt rè hỏi lại:

– Ba tính... hỏi con điều chi vậy ba?

– Bộ con có lỗi thương ai rồi hả?

Câu hỏi quá bất thần của thầy Cai làm cho Ngọc Sương đâm ra hốt hoảng. Cô không biết cha mình đã rõ điều gì chưa hay đó chỉ là một câu hỏi dò dẫm, một câu hỏi “chận đầu”... thường tình của các bậc cha mẹ muốn áp đảo tinh thần con gái trong một trường hợp tương tự như vậy! Ngọc Sương chỉ còn cách đáp liêu:

– Dạ đầu có ba.

Thầy Cai hỏi gần lại:

– Đầu có cái gì hả?

Ngọc Sương tuy tái mặt nhưng cũng rán gượng cười:

– Dạ con đâu có biết ai mà ... lỡ thương như ba hỏi mới rồi đó...

Thầy Cai dựa ngửa vào thành ghế và phát cười rộ lên làm cho Ngọc Sương giật mình, có ngơ ngác hỏi lại cha:

– Ba cười... điều chi vậy ba? Con nói thiệt mà!

Thầy Cai nheo mắt nhìn con:

– Ủ thì con nói thiệt! (rồi thầy nhích ghế ra, ngồi ngay ngắn trở lại)... Nè Ngọc Sương, ba nói một lần chót với con điều này không phải ba muốn gả bán gả ép con làm gì..: Con đâu có... mặt rỗ mũi sứt, đầu đánh hai mắt bù lạch ăn, chân đi cà nhắc gì mà ba với má con phải lo

gả tổng gả khứ, gả nài gả ép! Trái lại, ba còn nghe bọn trẻ ở chợ Cần Thơ này không ngớt miệng trầm trồ “Bích Thủy phán Hà. Ngọc Sương tổng Quới” nữa! Nhưng con nên nghĩ cho nhà mình đơn chiếc, hoàn cảnh, địa vị của ba lại... khác thường chứ không giống như thiên hạ, và cũng vì chỗ đó mà ba với má con phải tính lo gấp cho tương lai của con như ba đã nói với con hết lời tự nãy giờ. Chắc con cũng dư biết tánh nết của ba: ba thương con thì thương thiệt nhưng... (đến đây thầy Cai nói gần từng tiếng một)... nhưng một khi con nhứt định cãi lời cha mẹ thì chừng đó, con khỏi có than van gì nữa hết nhen! Ngọc Sương, ba nói con có nghe rõ không?

Ngọc Sương cúi gầm mặt xuống:

– Dạ ... có.

Thầy Cai thở ra:

– Thôi con đi cắt cặp đi!

Ngọc Sương kéo ghế đứng dậy liền như muốn gấp rút chạy thoát và buông trong, nhưng rồi vừa lúc ấy bà Cai có lẽ này giờ núp ló đầu ở phía sau tấm màn che của buồng, vội vã bước trở ra.

Bà ta cau có nhìn chồng chưa kịp tìm ra câu để nói xỏ xiên thì thầy Cai đã mau miệng chận trước:

– Êm hết rồi bà! Tôi đã nói đâu đó cho con Ngọc Sương nghe hết...

Bà Cai lừ đừ nhìn lại chồng:

– Hừ, ông giỏi quá há! Mà ông nói đã đành rồi nhưng... con nó có bằng lòng không đã?

Thầy Cai cụt hứng, gõ mạnh nổi ống điều cúi xuống cạnh bàn như để vừa hát tàn thuốc ra và vừa... trút nỗi bực mình luôn nữa:

– Chớ bộ bà nói hể bằng lòng là nó phải là làng chói lói lên cho đầu trên xóm dưới đều hay biết hết sao?

Và để khóa lấp câu chuyện mới rồi, thầy Cai điệu giọng lại bảo vợ:

– À, tôi tính vào chủ nhật tới này, mình sẽ mời cậu Minh Tấn đến dùng cơm trưa. Vậy hôm đó, bà với con liệu lo đi chợ về nấu nướng món gì đặc biệt để đãi khách. Cậu Minh Tấn ở luôn trong thành lính phải ăn ba món đồ tây đồ hộp hoài nên cũng thêm một bữa cơm Việt Nam ngon lành lắm. Đôi khi cậu ta cũng bò ra tiệm ăn nhưng lại than rằng không vừa miệng!

Bà Cai bực mình chặn ngang:

– Hứ, sao cậu ấy... dễ tánh quá vậy?
Nay mai cậu ta lập gia đình rồi ai chịu
nổi?

Thầy Cai chắc lưỡi:

– Bà không biết cái đám đẽ nào hết
mà cũng xía vô! Thử thời bà ăn đồ tây
đồ u hoài, ăn cơm tiệm chệt hoài coi bà
có nuốt nổi không?

Bà Cai háy xéo chồng rồi níu tay
Ngọc Sương, vùng vằng nói:

– Thôi đi vô con! Ở đây nghe ông
nói bắt bẻ hoài nghe... điếc con ráy quá!
Xí, gả con mà ông làm như cái điệu nhà
binh nhà tướng đi đánh giặc thì ai mà
chịu nổi!

Dứt lời, bà Cai lôi tuột Ngọc Sương đi vào trong như để tránh trước những lời thịnh nộ thể nào cũng có của chồng nếu bà còn lảng cháng đứng lại đó...

*

Để ý thấy Ba Nhon moi bộ quần áo bà ba đen mới dần kỹ ở dưới đáy ba lô ra mặc, Năm Trường Kỳ – chánh trị trung đội, mỉm cười búng tay gọi anh ta:

– Ê Ba Nhon, hôm nay anh định đi đâu mà lôi bộ đồ vía đó ra mặc vậy?

Ba Nhon xén lên vuốt vuốt mấy nếp nhăn trên áo:

– À, tui ra ngoài này... thăm bà con

một chút...

Năm Trường Kỳ cười rộ, đoạn kiêu cách búng mẩu tàn thuốc cho văng vòng lên, rồi lại hỏi một cách nửa đùa nửa thật:

– Chắc người bà con này... gần ghê lắm phải không?

Ba Nhon trả lời một cách lơ lửng cho xuôi theo:

– Ờ... gần lắm!

Năm Trường Kỳ khoan thai bước lại gần anh ta:

– Gần lắm... chắc gần khít rịt phải không?

Ba Nhon cau mày nhìn lại anh ta:

– Anh muốn nói cái gì nói đại mẹ nó đi chớ xỏ xiên tui làm gì?... Mà chuyện này là chuyện riêng của tui, tui muốn thăm ai muốn viếng ai thấy kệ tui, sao anh hay xoi mói quá hổng biết!

Năm Trường Kỳ lắc đầu, vỗ nhẹ vai Ba Nhơn:

– Ấy, đừng có nóng! Hiện giờ, tôi cũng như anh... tui mình không có chuyện gì có thể nói là riêng tư hết. Chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, của mọi anh em mình ở đây, và bởi vậy nên mình phải để ý lo chung cho nhau hết ráo.

Ba Nhơn xằng giọng:

– Nhưng chuyện này là chuyện... riêng thiệt của tui mà! Đâu phải chuyện công tác hay một chuyện gì khác có dính

lú đến anh em trong đơn vị của mình.

Năm Trường Kỳ ôn tồn đáp:

– Anh nói như vậy, mới nghe qua rất hữu lý, nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì thấy nó... không được sát với đoàn thể.

Ba Nhơn bật cười lớn:

– Tui nói thiệt với anh: tui đi thăm một người bạn gái, hay nói bạch tuột ra: tui đi thăm... mèo, như vậy anh đã vừa lòng chưa? Và như vậy có ăn nhập tới ai chứ?

Năm Trường Kỳ vẫn cười tươi, rồi trịnh trọng gật đầu:

– Rất là “ăn nhập”.

Liếc thấy Ba Nhơn toan cãi lại, Năm

Trường Kỳ khoát một cử chỉ ngăn chặn lại:

– Anh để cho tôi trình bày cho hết gốc ngọn vấn đề đã! Anh phải biết, tất cả mọi chuyện gì của anh đối với anh em cũng đều là quan trọng hết, tấm thân của anh, mạng sống của anh, anh đau anh ốm, anh ể mình ể mấy gì thì đối với anh em cũng đều là quan trọng hết.

– Nhưng tui đi thăm mèò của tui mấy anh cũng cho là quan trọng nữa sao?

Năm Trường Kỳ lại gạt đầu:

– Rất là quan trọng. Đây nè: rui anh đi lang bang tây nó kích đầu đó bắn chết anh bắt tử thì sao? Như vậy có phải anh em ở đây mất một chiến sĩ dũng cảm... và mất một cách lãng nhách hay không?

Đó là một, còn hai là... rủi cái cô gì anh quen đó... ở phe địch rồi lâu ngày chầy tháng cô rị mọ dò hỏi này nọ về tình hình ở trong này. Không phải tôi nói anh khờ khạo gì nhưng... chuyện đời biết nói sao mà lường trước được, nhứt là khi đàn bà họ òn ỉ bên tai mình hoài thì cũng có ngày minh...hổng giò chớ!

Ba Nhơn cười mũi:

– Cám ơn anh đã có lòng lo cho tui, nhưng việc này tui đã có thân thì phải lo và nếu có sự gì xảy ra tôi xin chịu hết tội với anh em. (đến đây Ba Nhơn điệu giọng lại) Xin anh yên tâm, cô này tôi quen biết nhiều, cô cũng là người có tinh thần lắm chớ không phải lơ mơ như mấy cô con gái khác đâu!

Nam Trường Kỳ cười bí hiểm:

– Anh khỏi phải nói thêm tôi cũng dư biết cô đó là ai rồi... Và cũng vì chỗ đó tôi thấy cần phải... chú ý săn sóc đến anh. Xin anh đừng hiểu lầm là tôi muốn xen vô việc riêng của anh đâu nghen!

Ba Nhon lên tiếng chừng hững hờ lại:

– Cô nào ở đâu của anh lại « dư biết »?

Năm Trường Kỳ ngửa mặt ngó lên ngọn cau:

– Không phải khoe với anh, chớ chuyện gì xảy ra ở đây tôi đều có...bồn phận phải biết hết và biết đến nơi đến chốn chớ không phải... nghe thiên hạ học qua lọc lại đâu. Để anh khỏi thắc mắc tôi xin nói ngay: chiều nay anh có

hẹn với cô con gái ngoài Tham Tướng phải không?

– Phải, mà sao anh biết? Chắc thằng liên lạc nó học lại với anh phải không?

Năm Trường Kỳ thân nhiên nói tiếp:

–... Và cô con gái ấy là cô Ngọc Sương con của Cai Tổng Quối?

– Phải... nhưng sao anh rành quá vậy?

–... Và Cai Tổng Quối là trưởng đồn bạt-ti-dăng, là một tên Việt gian hạng nặng... Cha, kệt đạn dữ đa!

Ba Nhon lúng túng cãi lại:

– Ai có phen nấy... Thầy Cai theo tây chứ bộ cô Ngọc Sương cũng vậy sao? Tôi đảm bảo đảm với anh về chuyện này.

Năm Trường Kỳ khẽ nhún vai:

– Tôi cũng rán tin lời anh một keo xem sao. Như hồi nãy tôi đã phân trần cùng anh: tôi và anh em « ở trên » lo cho anh là cũng vì chỗ đó. Riêng phần tôi, dầu thế nào đi nữa, tôi cũng rất thông cảm cho trường hợp của anh. Nhưng theo tôi nghĩ anh cũng không nên để dây dưa chuyện hò hẹn trai gái này hoài... bất lợi lắm.

Đoạn thân mật vỗ vai Ba Nhơn, Năm Trường Kỳ vui vẻ nói tiếp:

– Thôi anh lo đi ra ngoài cho kịp kéo bắt cô đợi lâu tội nghiệp... Tối nay, tôi đợi anh về rồi tụi mình tổ chức... uống nước trà « quau » để bàn lại việc này kỹ hơn. À, anh có mang món gì phòng thân trong lúc đi đường không? Chắc anh dư

biết, vùng ở ngoài Tây đóng đặc ngừ chó không phải xả cảng như chỗ anh em mình tại đây đâu ghen!

Ba Nhơn lơ đãng sờ lên khẩu súng lục đeo giấu vạt áo rồi gắng gượng đáp:

– Anh khỏi lo cho tui mà...

*

Minh Tấn móc gói thuốc ách chuẩn ra mời thầy Cai, nhưng rồi lại ngượng nghịu rút lại:

– Tôi quên... thầy đâu có dùng thứ này.

Thầy Cai tổng Quới cười ha hả:

– Cậu em biết rõ tánh qua đa! Qua phải “ních” thứ ống vố này mới đã.

Minh Tấn cầm yên điều thuốc trong tay, rứt rề hỏi:

– Chẳng hay thầy Cai... nhẩn tôi lại đây có việc chi mà có vẻ gấp quá vậy?

Thầy Cai kéo ghế ngồi xuống rồi chỉ một chiếc gân đỏ mời Minh Tấn:

– À, qua có chuyện này cũng khá cần... Qua cứ lo bữa nay cậu em mắc đi “ô-bê” với mấy ông tây thì... uống quá!

Minh Tấn cựa mình trên ghế như ngồi không yên.

– Dạ, chuyện chi mà... uống đó thầy Cai?

Thầy Cai đáp gọn bân:

– Chuyện con Ngọc Sương đó mà!

Minh Tấn cười xěn lẻn:

– Dạ nếu chuyện đó thi... có cái gì đầu là gấp, là uống đó thầy? Thầy đã ngó ý bằng lòng...

Thầy Cai gật đầu chận ngang:

– Phải rồi. Qua với bà nó ở nhà bằng lòng cho con Ngọc Sương với cậu nên đôi vợ chồng, nhưng có cái vụ này mới xảy ra hơi bất ngờ một chút và qua muốn cậu em với qua cùng giải quyết cho dứt dạt đi để khỏi có chuyện lằng nhằng về sau.

Ngừng một giây, thầy Cai nghiêm giọng tiếp lời:

– Phải chi người khác thì qua cũng chẳng nói làm gì, nhưng đối với cậu, qua thấy mình không nên giấu diếm chút

xíu gì hết... Như vậy có lẽ tốt hơn.

Minh Tấn phập phồng hỏi liên:

– Bộ... cô Hai « lỡ » có chuyện gì hả thầy?

Thấy điệu bộ vừa lo hoảng vừa thất vọng in đành rành trên nét mặt của Minh Tấn, thầy Cai bật cười:

– Cậu hiểu lầm rồi, không phải con Ngọc Sương nó... lỡ làm điều gì để điểm nhục gia phong và để cho cậu phải... gánh oan gánh ức đâu. Qua đây có phải ai lơ mơ đâu mà để cho thằng gan trời nào dám nhảy vô nhà qua làm chuyện ác hơn thất đức đó. Cậu em hãy bình tĩnh lại đi!

Minh Tấn gượng cười thú nhận:

– Vậy mà thầy làm cho tôi... lên ruột quá chừng. Nói vậy... cô Hai không có sao hết hả thầy?... Nhưng sao ban nãy, thầy cũng nói là sẽ bàn về chuyện cô Hai mà? Một chuyện mà thầy không muốn giấu diếm...

Thầy Cai khẽ gật đầu:

– Phải. Chuyện nầy là chuyện... có ăn nhập đến con Ngọc Sương, nhưng nó hơi “đá” về phía chánh trị và quân sự...

Minh Tấn ngạc nhiên hỏi lại:

– Ủa sao lạ vậy? Thầy nói sao tôi không hiểu... Cái gì mà có chánh trị và quân sự dính líu vô trổng nữa?

Thầy Cai nhún vai phác một cử chỉ vào trổng không:

– Thì... nó cũng gần gần như vậy. Số là....

Đoạn thầy kể cho Minh Tấn nghe sơ qua cuộc hò hẹn sắp tới giữa Ngọc Sương và Ba Nhon, cố nhiên là thầy cố ý trình bày theo những nhận xét riêng của mình.

Nghe xong, Minh Tấn có vẻ thần thờ:

– Như lời thầy nói, tôi thấy có lẽ tôi nên... rút lui để cho cô Hai dễ xử trí...

Thầy Cai vốn vậ nói liền:

– Cái gì mà rút lui? Qua đã nói đó là chuyện chánh trị và quân sự, thằng kia nó tuyên truyền níu kéo con Ngọc Sương để toan tính chuyện đánh đồn cướp bóc ngoài này chớ gì. Qua còn lạ gì

mánh lới của ba thằng đó nữa! Bởi vậy, chuyện này qua tính rủ cậu cùng đi cho tụi nó một vố để tụi nó tổn đến già.

Minh Tấn thắc mắc hỏi:

– Nhưng không biết tình ý của cô Hai như thế nào? Điều đó mới là quan trọng nhất. Thầy có hỏi qua cô Hai về việc này chưa?

Thầy Cai trợn mắt:

– Ý trời, hỏi sao được? Hỏi rồi động ổ hết thì làm sao chụp được thằng kia?

Minh Tấn thở dài:

– Nếu vậy thì tôi càng... không nên can dự vào vụ này. Thú thật với thầy, tôi mến cô Hai vô cùng và cũng vì lẽ đó mà tôi càng thận trọng, tôi không muốn để

cho cô Hai có thể hiểu lầm tôi... Dạ, tôi mà bén mảng tới chỗ hò hẹn đó chém chết cô Hai cũng... coi tôi không ra gì, nhất là hiện nay tôi đang... làm việc với tây ngoài này.

Thầy Cai cau mày:

– Cậu là đàn ông con trai, lại là nhà binh nhà tướng mà sao dở khệt vậy? Người ta... ào ào còn chưa thấy gì, huống gì cậu chưa chi đã bỏ cuộc trước!

Minh Tấn gượng cười:

– Dạ, tại tánh của tôi... hổng ham chuyện... ganh đua với thiên hạ, chẳng thà tôi rán chịu khổ, chịu thiệt một mình...

Thầy Cai kéo ghế cái rột, hỏi ngang:

– Vậy chớ cậu có thương con Ngọc Sương không? Cậu có muốn cưới con Ngọc Sương về không?

– Dạ... cố nhiên là có.

Thầy Cai to tiếng:

– À, nếu có thì phải sẵn tới chớ! Đối với đàn bà con gái mà cậu lời quá như vậy sao được! Qua lo cho cậu hết sức, cậu cũng phải... cương quyết hơn chút nữa, cậu phải đi với qua...

Minh Tấn khẽ lắc đầu, gượng cười đáp:

– Thôi thầy để tôi ở nhà... Nhưng theo tôi nghĩ thầy làm như vậy cũng tội nghiệp cho cô Hai, thiếu gì cách êm thắm hơn.

– Cách nào? Cậu làm ơn chỉ cho qua coi?

Minh Tấn ấp úng đáp:

– Chẳng hạn như thầy... bảo cho cô Hai biết là thầy không tán thành chuyện đó, hay là thầy chận anh kia không cho ra cũng được...

Thầy Cai có vẻ bực mình:

– Cậu nói chuyện sao nghe dễ quá! Nếu qua chắc cấm con Ngọc Sương được, chắc chận thằng kia được thì... (đến đây, thầy Cai cười lớn)... thì hết chuyện rồi, và hết... giặc luôn nữa! Cậu với qua về lo vun quét ba miếng quít ở tròng cũng đủ sống thành thoi chứ đâu có bó rọ trong đồn trong bót như vậy!

Minh Tấn cũng cười theo:

– Thầy nói hơi quá, chớ đến nỗi như vậy... Thôi, thầy tính sao đó, tôi cũng không dám có ý kiến, nhưng riêng về việc đi đến chỗ... hò hẹn, tôi xin thầy cho tôi... dang ra.

Thầy Cai xụ mặt xuống:

– Thiệt cậu làm cho qua thất vọng quá! Phải qua xúi cậu đập đầu lột da ai để làm giàu làm có thì cậu từ chối cũng được đi, đảng này, chuyện vợ con của cậu, cậu cũng... cao thượng một cách lảng òm như vậy... Ái tình cao thượng theo kiểu ấy, có ngày hồng giò rồi ngồi mếu máo xuống... hai mươi câu vọng cổ chớ làm khỉ gì được!

Minh Tấn gượng cười:

– Thầy nói như vậy cũng có phần đúng, nhưng tại cái tánh của tôi nó...

kỳ cục như vậy... (rồi xuống giống khăn cầu, Minh Tấn tiếp lời)... Tôi cũng xin thầy hơi nường tay trong vụ này một chút... Tôi sợ có bề gì thì chỉ khổ thêm cho cô Hai... Thà tôi cắn răng ôm bụng chịu một mình, chớ không đành tâm thấy cô Hai...

Thầy Cai chắc lưỡi chặn ngang:

– Thiệt trên đời qua mới thấy cậu đây là một, nhiều lúc qua nghĩ sao cậu không khoác áo đen của thầy tu, hay áo dà của ông sư mà lại bận chi thứ tray-di-ka-ki này!

Đoạn thầy kéo ghế đứng dậy:

– Được rồi. Cậu để qua lo hết cho, nhưng khi mọi việc êm rơ hết thì cậu đừng... đốc chứng bất tử không chịu

cười con Ngọc Sương thì qua không nghe đâu ghen!

Minh Tấn đành nói cho xuôi theo:

– Dạ đâu có như vậy thầy! Trước sau gì tôi cũng nhờ thầy vừa giúp dùm. Chớ phận tôi bây giờ bơ vơ một mình đâu còn cha mẹ bà con cô bác gì...

Thầy Cai nheo mắt nhìn lại Minh Tấn, đưa tay mân mê một chút râu cá chốt:

– Qua biết cậu là người đàn ông hoàng lắm nên qua thương, nhưng sao qua... thấp thỏm trong bụng quá! Cậu có quân tử, có cao thượng thì cũng nên... có cùng có mực nó ghen!

Minh Tấn đành cười trừ...

Thấy thầy Cai hăm hờ bước thẳng vô mé vườn nằm cạnh lộ chạy về Cái Răng, một trong hai anh lính bạt-ti-dăng theo thầy vội lên tiếng hỏi:

– Dạ thưa thầy Cai, thầy đi như vậy mà chỉ có hai mống tui tui theo, mặt trời lại tà tà rồi... Dạ như vậy... ngán quá thầy? Phải hồi nãy thầy dắt theo cả một tiểu đội có phải vững bụng hơn không?

Thầy Cai vẫn lầm lũi đi sấn tới:

– Ba đứa bây toàn là đồ chết nhất! Tao đi bắt một thằng ở trồng sấp ra tới đây thì dẫn binh ôn thân tướng theo rần rần để cho động ổ nó đông biệt hả? Bay cứ lẳng lặng nghe tao chớ đừng hỏi han cái gì lòi thòi hết ráo.

Đoạn đứng phắt lại, thầy nghiêm mặt căn dặn:

– Nè, tao dặn kỹ hai đứa bay điều này: nhứt cử nhứt động bay phải đợi lệnh tao hết đó nghe! Kỵ nhất là bây không được nổ súng quàng xiềng bậy bạ nghe bay.

Một anh bạt-ti-dăng có vẻ thắc mắc:

– Dạ thưa thầy Cai... rủi đụng với tụi nó rồi thầy hồng cho tụi này bắn vãi để liệu bề rút lui hay sao?

Thầy Cai nạt ngang:

– Đụng đâu mà đụng! Tao nói hồng có sao hết! Mà tụi bay làm ơn đi nép vô hàng chùn bầu kia chờ bộ diễn binh hay sao mà thẳng nào thẳng nấy đi xà nghinh xà ngang như vậy hả?

Hai anh lính vội bước về hướng rặng chũn bầu, nhưng rồi một anh đứng khựng lại, lắp bắp kêu lên:

– Ủa, ai đi trên mặt lộ mà tui coi ngơ ngợ..., dạ thưa thầy Cai, có ai giống cô Hai ở nhà đi thơ thần trên lộ đó thầy?

Anh kia nheo mắt nhìn về hướng ấy và cũng kêu lên:

– Đúng cô Hai rồi! Cô đi trên chiếc xe máy đầm sơn màu xanh mọi khi đó mà! Giờ giặc này mà cô đi đâu... bạt mạng vậy cà?

Thầy Cai bực mình quát rầy hai tên thuộc hạ:

– Nó đi đâu thầy kệ nó, mắc mớ gì tới hai đứa bay chớ?

Một anh lính vội nói:

– Dạ thưa thầy Cai... khoảng đường này vắng vẻ lắm! Ba thằng ở trông thường lén lút ra đây làm ẩu hoai.... Thầy để tui chạy ra biểu cô Hai dìà ghen thầy?

Thầy Cai quát mắt:

– Ai biểu mấy đứa bây làm tài khôn! Để nó đi... hứng mát một chút hồng được sao? Tao với tụi bây có ở đây thì lo khỉ gì! (rồi gằn giọng xuống, thầy tiếp lời)... Đây tao dặn bây luôn một điều này nữa: tất cả mọi việc gì mà tụi bây nghe, thấy, biết nơi đây, tụi bây phải kể như là không có đó ghen!

Hai anh lính có vẻ ngơ ngác, và một anh rụt rè hỏi:

– Dạ... sao phải kể như là không có hả thầy?

Thầy Cai vừa lúng túng, vừa bực mình nên đáp càn:

– Không có... nghĩa là không có thầy có nghe có biết gì hết, nghĩa là tụi bây không được lẻo mép học đi đồ lại với một người nào khác hết nghen! Bất kỳ một người nào cũng vậy! Tụi bây nghe kỹ rồi chớ?

– Dạ.

Thầy Cai còn chêm thêm một câu nữa:

– Hai đứa bây, đứa nào để lọt một điều gì xảy ra nơi đây ra ngoài là tao bắn nát óc đó nghen! Chắc bây dư biết là tao ít có nói giỡn?

– Dạ...

Nhưng một anh lính vẫn chưa hết
thắc mắc:

– Dạ... bộ có việc gì sắp xảy ra sao?

Thầy Cai gạt ngang:

– Tao nói là nói vậy... Thôi, hai đứa
bây kiếm chỗ nào núp rồi canh chừng
kỹ khắp vùng xung quanh đây, để tao đi
lại đảng này một chút.

– Thầy đi một mình?

– Ừ... À, chừng nào tụi bây nghe có
tiếng súng nổ ở hướng tao đi đây thì tụi
bây nhớ đừng thấy ba chùm ba nháng
rồi bắn ầu bắn tả nghen!

Nói đoạn, thầy Cai trông chừng lên

phía lộ xe, rồi hấp tấp lùi vô đám cây rậm rạp đi lần tới.

Hai anh lính cũng vội vã lẫn vào trong vườn.

...Chạy quá sợ Canh Nông một đổi, Ngọc Sương dừng lại dắt chiếc xe đạp đi mon men dọc đường, mắt ngó lom lom về phía vườn cây.

Thình thoảng một chiếc xe nhà binh chạy vụt qua làm cho cô phải đẩy xe nép sát vô lề và thấp thỏm trông trước ngó sau, rồi lại tiếp tục đi tới nữa...

Trong lúc ấy, thầy Cai đi lỏn sau hàng cây rậm rạp, mắt vẫn để ý canh chừng Ngọc Sương trên lộ đá. Khi thấy con gái dắt xe đạp quẹo vào một con đường mòn ăn vô một đám vườn xoài xum xuê, không biết nghĩ sao thầy Cai

lại quay nhanh trở về chỗ hai anh lính bạc-ti-dăng núp ban nãy.

Nghe có tiếng động hai anh nầy ló đầu ra liền. Thấy Cai ngoắc hai anh ta lại và thì thầm căn dặn:

– Hai đứa bây có thấy đám vườn xoài ở phía đằng trước đó không?

Một anh lính gật đầu:

– Dạ có. Tui mới thấy cô Hai dắt xe máy vô trong đó mà! Hồng biết cô đi đâu vậy...

Thầy Cai chặn ngang:

– Mà thấy như vậy là đủ rồi. Đây nè, hai đứa bây nghe tao căn dặn kỹ: bây giờ tao đi thẳng lại đó còn hai đứa bây phải nom theo tao, nhưng bây bọc vòng

ra phía sau. Mà nhớ phải vánh tai banh mắt ra mà nghe ngóng trông nhìn cho kỹ, hể thấp thoáng có bóng người lạ là tụi bây phải núp kín đừng để cho lộ tẩy nghe không.

Anh lính lại hỏi:

– Rồi sao nữa thầy?

Thầy Cai lúng túng:

– Để nữa rồi sẽ hay... nhưng hể bây nghe tiếng súng nổ đằng phía tao, bây phải chạy lại liền nhen. Thôi, bây giờ tao ghim thẳng lại đó, còn hai đứa bây lo làm y theo lời tao dặn mới vừa rồi. Súng ống của hai đứa bây... đằng hoàng đó chớ?

Một anh lính nhanh nhẩu đáp:

– Dạ lúc nào tui tui cũng hờm sẵn...

Thầy Cai gật đầu:

– Tao dặn tui nãy giờ là để phòng xa vậy thôi. Thằng này nó đi hờ cơ một mình thì làm sao thoát khỏi tay tao được.

Dứt lời, thầy Cai rút cây ru lô bá đẹp cầm lăm lăm trên tay rồi mộp mộp đi tới, trong lúc hai anh lính vội vã tẻ ra phía sau để canh chừng mặt hậu của đám vườn...

... Ngọc Sương dựng xe vô một góc xoài rồi dón dác đưa mắt nhìn khắp bốn phía...

Mặt trời đã bắt đầu xế bóng, và cả một khu vườn rậm rạp có vẻ âm u một

cách thật dễ sợ. Tự nhiên Ngọc Sương bắt rùng mình.

Cô vội đưa hai bàn tay ôn ỉ lấy hai vai, rồi đi tới đi lui, ngó trái ngó phải, đoạn vén tay áo lên xem giờ.

Hai con chim rẻ quạt đuổi nhau bay xẹt phớt trên đầu làm Ngọc Sương giật mình. Tiếng chim kêu chí choé nhỏ dần rồi lặng mất ở phía cuối vườn khiến cho cô càng cảm thấy tro trọi thêm lên.

Vài tia nắng rót lọt qua kẽ lá xoài rung rinh gió, chiếu trổ lên nền đất thành những đốm sáng lung linh... Ngọc Sương càng thêm sốt ruột; chiều tối sắp đến nơi rồi mà cô vẫn chưa thấy bóng dáng Ba Nhon đâu hết.

Cô đưa cườm tay lên, xem đồng hồ một lần nữa đoạn thở dài bước lại chỗ

dừng xe đạp sau khi đã nhìn khắp một lượt cả khu vườn...

Ngọc Sương dắt xe đạp đi được vài bước thì có tiếng người gọi vừa đủ nghe ở phía sau lưng:

– Cô Hai! Khoan về đã cô!

Ngọc Sương mừng rỡ quay phắt lại:

– Ý trời ôi, anh Ba Nhon! Sao đến giờ này anh mới ra! Thiếu chút xíu nữa tôi về tuốt rồi!

Ba Nhon tươi cười chỉ vào chiếc xe đạp:

– Cô Hai dựng xe máy vô một chỗ nào khuất để rủi có ai đi qua trên mặt lộ ngó vào cũng không thấy được, rồi mình sẽ nói chuyện sau.

Ngọc Sương hí hửng làm theo lời Ba Nhon rồi ngồi xệp xuống trước dưới gốc một cây xoài lão, đoạn đưa tay ngoắc anh ta:

– Anh cũng ngồi xuống chớ làm gì mà đứng khoanh tay ở đó nhìn tôi cười hoài vậy?

Ba Nhon lẳng lặng ngồi xuống vào một chỗ hơi khuất vô mé trong. Ngọc Sương có vẻ không hài lòng vì cái khoảng hơi quá cách xa giữa hai người. Cô cau mày cự nự:

– Anh ngồi xích lại đây một chút hông được sao? Bộ thân mình tôi có chà có chôm, có gai có góc... hay là anh sợ tôi cắn mà phải ngồi né tuốt vô trong sâu vậy?

Ba Nhon cười đáp:

– Hồng phải vậy đâu cô Hai! Cô để tui ngồi như vậy cho tiện canh chừng ra phía mặt lộ hơn và cũng kín đáo nữa! Giặc già nên cái gì cũng khó khăn hết chớ mình đâu còn ở vào cái thời tản cư nhàn rồi như hồi ở trong Cầu Nhiễm, Phong Điền nữa.

Ngọc Sương ưng ý câu nhắc gợi kỷ niệm cũ ấy của Ba Nhơn. Cô vui vẻ trở lại:

– Nhưng làm sao anh lại để tôi đợi hết hơi hết sức vậy? Cái tật lười thôi lặn đó... anh vẫn không chừa! Chẳng biết khi ra trận anh có... bê bối như vậy không?

Ba Nhơn xén lên gỡ mấy cọng cỏ may mắc ghim trên hai ống quần:

– Mỗi việc mỗi khác chớ cô. Riêng hôm nay, tui ra sớm lắm chứ không phải

bê trễ như cô lằm tưởng đâu.

Ngọc Sương nheo mắt hỏi lại:

– Xí, ra sớm mà lại bắt tôi đợi vừa
mỏi chun vừa phập phồng thấy mồ!

Ba Nhon vội phân trần:

– Thiệt mà cô! Tui núp kỹ sau đám
nhân lông bí bùng đặng kia kìa từ đầu
mùa chí cuối, cô tới hồi nào, đi đứng ra
làm sao tui đều ngó thấy rõ không sót
một mảy may nào hết...

Ngọc Sương háy xéo anh ta:

– Như vậy tội của anh càng nặng
nữa à!

Ba Nhon nhăn nhó đáp:

– Cô hồng thương tui mà lại còn trách nữa! Tui co ro trong đám nhãn lồng kiến vàng cắn thấy mỡ chó bộ khỏe lắm sao? Tui thấy cô đi ngờ ngờ đó mà không dám hó hé gì hết... thiệt khổ lắm.

Ngọc Sương chắc lưỡi:

– Nhưng ai hành xác anh như vậy hả?

Ba Nhon ập ứng đáp:

– Hồng nói giấu gì cô... cô nên xét dùm tình cảnh của tui, tui ra ngoài này như vậy thì chẳng khác gì đem thân vô trong rọ... bởi vậy tuy thấy cô ở đó tui cũng phải rán nín thinh chờ coi... tư bề bốn phía có cái gì... lạ hông....

Ngọc Sương vẫn chưa hiểu những lời nói mập mờ của Ba Nhon:

– Có cái gì mà lạ?

– Tui sợ... rui ro có ai nom theo...
bao vây bắt tử.

Ngọc Sương mỉm cười thở ra:

– Tội nghiệp dữ hông! (nhưng rồi cô lại nhìn sững Ba Nhon, nghiêm mặt hỏi gần từng tiếng)... Hay là anh không tin tôi, anh sợ tôi chỉ chọc cho lính tráng đến bắt anh hả?

Ba Nhon luống cuống đáp:

– Không phải vậy đâu! Tui sợ có người rình rập nom theo mà cô vô tình nên không biết... Tui phòng xa vậy mà!

Liếc thấy nét mặt Ngọc Sương vẫn còn dàu dàu. Ba Nhon vội hỏi lảng ra:

– À, cô nhắ tui ra đây có việc chi cần vậy cô Hai?

Ngọc Sương thần thờ với tay bút một trái « nổ » chín đen đưa lên môi thắm nước miếng rồi cầm giơ lên để chờ cho vỏ trái nổ toang ra...

Ba Nhon rụt rè nhắc lại câu hỏi cũ:

– Có chuyện chi cần vậy cô?

Ngọc Sương thở dài vứt vỏ trái nổ xuống đất. Cô chưa kịp trả lời thì một tiếng quát vang lên:

– Thằng kia đứng im! Giơ tay lên mày!

Liền theo đó, thầy Cai từ phía sau một gốc xoài gần đấy nhảy xô tới, khẩu súng lăm lăm trên tay. Trong lúc ấy, Ba

Nhơn hoảng kinh đứng rột dậy nhào tới núp ở phía sau lưng Ngọc Sương, tay trái ôm chặt lấy ngang hông cô ta, tay mặt rút liền khẩu côn dắt nơi bụng chĩa thẳng về phía thầy Cai.

Ngọc Sương cuống quýt vừa không dám vùng vẫy, vừa lo sợ cho tánh mạng của cha. Thầy Cai đang lợi thế ở lúc đầu bỗng đứng trơ vơ ra trong tầm súng của Ba Nhơn mà không có cách nào để tự vệ hoặc chống trả lại hết.

Tuy vậy, thầy Cai không có vẻ sợ hãi mà lại bức mình. Thầy gặc gặc khẩu súng trong tay và nghiêng rằng bảo Ba Nhơn:

– Ê thằng kia, mấy đến ngày tận số rồi! Mấy có ráng chống cự cũng vô ích vì tao đã cắt lính bao vây kín xung quanh chỗ này hết.

Ba Nhon cười lạt:

– Thầy Cai, thầy đang xí gạt tôi! Nếu có lính bao vây thì tụi nó đã ào tới cứu nguy cho thầy rồi! Thầy “chắc ăn” quá nên đi một mình chớ gì!

Đoạn anh ta day qua Ngọc Sương cười gằn rồi tiếp lời:

– Té ra có nhẩn tui ra có việc cần là việc này đây hả?

Ngọc Sương ứa nước mắt kêu lên:

– Không phải! Anh đừng hiểu lầm...

Thầy Cai thấy cần nói chêm vô để vừa tranh thủ thời gian vừa kiếm cách ly gian giữa Ngọc Sương và Ba Nhon:

– Ba Nhon, kể ra mấy cũng sáng trí

lắm, nhưng cái sáng trí ấy có phần trễ một chút. Hồi nãy, tao có nghe mấy hỏi con Ngọc Sương nhảu mấy ra để làm chi có phải không?

Ngừng một giây, thầy mỉm cười nói tiếp:

– Mấy hỏi những câu... khờ khạo quá! Mà dẫu cho con Ngọc Sương không có mạch cho tao biết mấy ra đây, tao cũng vẫn... rõ như thường. Đừng nói chỉ một mình mày, cả cái đám của mày ở trông đi đứng ra làm sao tao đều biết hết không còn sót một cái gì hết.

Ba Nhon có vẻ “thăm đờn”. Anh nổi giận siết chặt Ngọc Sương thêm và hỏi rít trong kẽ răng:

– Vậy mà cũng bày đặt nhảu người ta ra! Chắc cô vừa lòng lắm hén?

Quá ức lòng, Ngọc Sương khóc òa:

– Trời ơi, sao anh lại hỏi mắc mớ tôi như vậy? Tôi xin thể với anh nếu tôi có bụng dạ nào...

Lợi dụng lúc ấy, thầy Cai vọt mình định chạy lại núp sau gốc xoài. Nhanh như chớp Ba Nhon cất mũi súng lên...

Anh ta vừa bóp cò thì Ngọc Sương cũng đã ôm chầm lấy cánh tay anh ta ghệt xuống. Một phát súng nổ át tiếng la hoảng của Ngọc Sương:

– Ý trời, anh đừng làm vậy!

Viên đạn mười hai ly chỉ cày tung đất lên và thầy Cai đã nấp kín sau một gốc xoài.

Thầy liền bắn chỉ thiên hai phát liền

để báo động cho hai anh lính bạt-ti-dăng nghe chạy đến tiếp ứng.

Như điên cuồng lên, Ba Nhon vừa buông tay ôm Ngọc Sương ra vừa xô mạnh cho cô ta té ập mặt xuống. Anh ta nhẩy phóc lên núp sau gốc cây kế đó, rồi chĩa mũi súng thẳng xuống ngay mình Ngọc Sương, anh ta nghiêng răng nói:

– Cha con cô là một thứ thôi! Đáng lẽ tôi bắn nát thân cô ra mới hả, nhưng như vậy... uống đạn lắm!

Nói đoạn, anh ta phóng mình chạy vút vào một bụi rậm gần đó. Thấy Cai xông tới nả súng theo nhưng chẳng ăn thua gì...

Nghe súng nổ, Ngọc Sương hoảng kinh réo gọi thầy Cai:

– Ba! Thôi ba ơi!

Thầy Cai vẫn đuổi theo Ba Nhơn và cả hai cùng mất hút sau đám cây rậm rạp.

Ngọc Sương đứng nhìn trên trời về phía ấy... Một phát súng nữa nổ vang và cũng làm cho cô thêm cuống cuống lo sợ: vừa lo cho Ba Nhơn chạy không thoát mà lại vừa sợ cho thầy Cai bị nạn!

Năm phút sau, Thầy Cai hăm hở bước trở ra. Ngọc Sương chạy a lại hỏi liền:

– Sao đó ba? Bộ ảnh... chạy vượt rồi hả?

Thầy Cai xốc lại sợi dây nịt mang súng, tươi cười đáp:

– Vuột sao được! Hai tên lính đi theo ba đã “lượm” nó rồi.

Ngọc Sương níu lấy áo cha, hỏi giật ngược:

– Anh bị bắn chết rồi sao?

Thầy Cai cau mày nhìn lại con gái:

– Chớ bộ con vái cho nó bắn ba chết hả?

Ngọc Sương buông lỏng tay xuống:

– Cũng tại con hết! Vì con mà một người chết oan chết uổng!

Thầy Cai bực mình cự nự:

– Sao con hổng nói vì con mà thiếu chút nữa thằng mắc toi đó nỏ bắn ba chết! (rồi chợt nhớ lúc nãy chinh Ngọc

Sương đã kịp thời ghì kéo tay súng của Ba Nhon xuống chớ không thôi mình cũng chẳng toàn mạng. Thầy Cai dịu giọng lại)... Ba giận thì nói vậy thôi chớ nó chưa chết đâu! Nó chỉ bị thương ở cánh tay và bị bắt sống...

Ngọc Sương vội hỏi:

– Vậy ảnh đâu ba?

– Hai thằng kia dẫn nó đi về trước rồi.

– Ba làm ơn cho con gặp mặt ảnh để con nói qua một lời kéo ảnh nghi oan cho con...

Thầy Cai lắc đầu:

– Đối với con, cái gì ba cũng chiều ý được hết, nhưng việc riêng này con

đừng kêu nài vô ích. Bây giờ dầu cho con gặp tận mặt nó thì cũng chẳng ăn thua gì...

– Sao vậy ba?

– Vì con có nói cách mấy đi nữa nó cũng chẳng tin. Ba đứng vào địa vị của nó ba cũng... như vậy.

– Sao anh không tin? Con đã nói với anh hết lời đâu?

Thầy Cai chậm rãi bước tới:

– Nhưng ba đã nói cho nó rõ hết mọi việc rồi.

Ngọc Sương tất tả bước theo:

– Ba nói hồi nào đâu? Hồi nãy...

Thầy Cai ngắt lời Ngọc Sương:

– Ba mới nói với nó tức thì đây, nghĩa là ngay sau khi nó bị bắt sống... Con đứng ở ngoài này thì làm sao rõ được.

Ngọc Sương nhìn lại cha, đẩy vế ngờ vực:

– Mà ba nói làm sao chứ?

Thầy Cai bước lấn tới, buông thông một câu:

– Con biết cũng chẳng ích lợi gì...

Ngọc Sương theo sát bên cha, hỏi dồn:

– Sao kỳ vậy ba? Hay là... hay là ba... đặt điều thêm thắt gì nữa phải không? Con muốn biết coi ba đã nói với anh những gì? Nếu ba không nói rõ thì ba

phải cho con gặp mặt anh...

Thầy Cai vẫn lầm lì đi thẳng ra lộ đá,
Ngọc Sương bức dọc to tiếng nói tiếp:

– Bằng ba cấm cản, con cũng tìm
cách gặp cho được anh con mới nghe!

Thầy Cai đứng phắt lại:

– Bộ con nói ba sẽ mở phòng ở nhà
ngủ Tây Hồ ngoài chợ để cho thằng Ba
Nhơn nó ở hay sao mà con kiếm cách
gặp mặt nó được? Chắc con dù biết chỗ
giám của nó, con kiến chui qua cũng
không lọt nữa mà.

Liếc thấy vẻ mặt quá tuyệt vọng của
con, thầy Cai đâm ra thương hại. Thầy
dịu giọng bảo Ngọc Sương:

– Thôi con đi trở lại dắt xe máy về.
Bộ con tính bỏ luôn nó sao chứ?

Ngọc Sương thở dài quay trở vô.
Đến bên cạnh gốc xoài, cô đứng nhìn
sững nơi ban nãy cô và Ba Nhon đã ngồi
trò chuyện...

Có tiếng thầy Cai hối thúc:

– Dắt xe đi về hông thôi xế chiều rồi
con!

Ngọc Sương chợt nhìn thấy vỏ trái
nổ tách xoè ra làm mấy mảnh mà lúc
nãy cô đã vút xuống đất... Cô có cảm
tưởng rằng hiện giờ lòng mình cũng vỡ
toang như thế.

Ngọc Sương thở dài ngao ngán,
đoạn lăm lăm dắt xe trở ra chỗ thầy Cai
đang đứng đợi.

Thầy Cai nhẹ nhàng trách móc con:

– Con làm gì mà cà rà ở trông lâu dữ vậy? Thôi cha con mình thả về cho sớm để còn kịp bữa cơm chiều và con còn phải nghỉ ngơi, học bài để sáng mơi tới trường nữa chứ.

Ngọc Sương khẽ lắc đầu:

– Chắc mai con đi học... không được đâu.

Thầy Cai chưng hửng hỏi lại:

– Sao lại không được?

– Con hết muốn học hành gì nữa. Con xin thôi luôn.

Đến lượt thầy Cai bước kèm sát bên con:

– Coi sao lạ vậy? Hôm trước con nằng nặc đòi học cho tới khi thi Thành chung mà?

– Nhưng bây giờ con... không còn tâm trí gì để học thêm một chữ nào nữa hết.

Thầy Cai chắc lưỡi:

– Con nhỏ này mới kỳ!... (rồi chẳng biết nghĩ sao, thầy lại xuống giọng phân trần) Con phải biết rằng ba chỉ lo cho tương lai của con, chớ đời của ba bây giờ... ba kể như hết còn ham muốn ước ao gì nữa. Bởi vậy hồi nãy ba có... nói hết cho thằng Ba Nhớn và sở dĩ ba không muốn thuật lại cho con nghe là vì... ba sợ con buồn một cách vô ích... Dầu thế nào đi nữa, mọi việc cũng kể như đã an bài hết rồi con à!

Liếc thấy Ngọc Sương vẫn lăm lì một cách... đáng ngại, thầy Cai vội tiếp lời vỗ về:

– Thôi con à. Ba hiểu rõ bụng dạ con lắm. Ba lớn tuổi rồi nên ba biết: con gái mới lớn lên, đứa nào cũng như vậy hết, hễ mới có chuyện... lỡ dở lần đầu thì cô nào cô nấy cũng coi như là... trời sập, là hết sống nổi... nhưng lần hồi rồi cái gì cũng... đi qua hết và thiên hạ vẫn sống sờ sờ... Để khi con yên phận chồng con rồi, con sẽ thấy lời nói của ba là đúng.

Ngọc Sương nhích mép cười chua chát:

– Ba nói đúng, nhưng đúng với ai kia, chứ còn con... con khác.

Thầy Cai bực mình nói phang ngang:

– Phải, mấy khác! Khác ở chỗ cãi cha cãi mẹ!

Ngọc Sương thân nhiên hỏi vặn lại:

– Sao hồi đó con nghe ba thường nói là con giống ba ở chỗ hay... cứng đầu cứng cổ?

Thầy Cai lắc đầu thở ra. Con nóng giận của thầy phút chốc tiêu tan. Thầy trù mẩn nhìn lại con, rồi khẽ mỉm cười:

– Phải, con giống ba ở chỗ lì lợm, nhưng là trọng tuổi rồi nên thứ cứng đầu cứng cổ của ba là thứ... có lý, thứ sáng suốt, còn con, con mới lớn lên, sự đời chưa tỏ tường một phần một ly nào hết nên cái thứ.. cứng đầu cứng cổ của con là cái thứ... xốc nổi bộp chộp cái thứ... nhắm mắt nhắm mũi... Như vậy làm sao con so bì với ba được.

Nét mặt của Ngọc Sương vẫn lạnh như tiền:

– Ba không ở địa vị của con thì làm sao ba hiểu được.

Thầy Cai cười mũi:

– Ba đứng ở địa vị của con để chết cả chòm với nhau phải hông? Bởi vậy hồi nãy ba không dẫn đo gì hết mà chẳng nói thẳng cho thẳng Ba Nhon biết là con nhả nó ra đây để cho nó hay rằng con sắp đi lấy chồng.

Ngọc Sương buộc miệng kêu lên:

– Trời ơi như vậy là ba giết con rồi.

Thầy Cai cau có:

– Cái gì là giết con? Ba cứu sống con

thì đúng lớn, chỗ để rủi ro, trong một phút con không kịp suy xét rồi cuộc đời con sẽ ra sao? Mai một gì đây Tây nó đánh rốc vô tròng, nếu con lỡ dại theo nó thì thế nào con cũng phải trốn chui trốn nhủi xuống miệt Chắc Bàng, Cạnh Đèn rồi một vài năm sau... con chịu đời hết thấu, con lần mò về đây với chúng bệnh rét kinh niên và hai ba đứa nhỏ mắc cam tích bụng chang bang... Đó, tương lai của con là như thế ấy nếu con đi theo thằng Ba Nhon... Và tới chừng đó, con có hối có tiếc cũng đã muộn...

Ngọc Sương vẫn không nao núng:

– Ba tưởng ai cũng ham sung sướng hết sao! Nhưng nếu ba nhất quyết cắt đứt mọi sự liên lạc giữa con và ảnh thì ba để cho con nói luôn với ảnh có phải êm đẹp hơn không.

Thầy Cai trề môi:

– Chà, bây giờ con nói nghe xuôi rớt há! Nếu ba không bắt được bức thơ của nó gửi ra cho con thì chẳng biết rồi sẽ xảy ra chuyện... động trời gì nữa! Chắc có ngày con dắt nó về nhà gài lựu đạn dưới gối của ba ngủ!

Ngọc Sương rưng rưng nước mắt nhìn lại cha:

– Ba toàn là nghi oan cho người ta không, nên làm gì mà chẳng xảy ra lắm chuyện rắc rối: Ba đã có đọc bức thơ đó, chắc ba dư biết rằng: chuyện này ảnh có ra đây cũng là để từ biệt con một lần chót trước khi anh đi luôn... Ba đã biết như vậy mà không hiểu tại sao ba lại... bày đặt thêm chi lắm chuyện trở trêu để ảnh sanh thù sanh oán thêm và để con

đau khổ thêm như vậy!

Thầy Cai chậm rãi đáp:

– Bây giờ mọi việc đều xong hết, con lên tiếng oán trách ba thì nghe... dễ quá! Ba cũng hỏi lại con: nếu ba không hay biết gì ráo về chuyện thư từ vô ra, nếu trước đây nửa tiếng đồng, ba không có mặt tại vườn xoài, thì việc gì sẽ xảy ra sau này? Có chắc là thằng kia đi luôn chẳng? Có chắc là con... hết nợ với nó chẳng?

Liếc thấy Ngọc Sương cúi đầu làm thinh, thầy Cai hùng hồn nói tiếp:

– Đó con coi, cái gì cũng còn lông bông, cũng còn trong vòng... mạo hiểm hết á! Trái lại, với sự sắp xếp của ba mới rồi, mọi việc đều ăn chắc hết. Từ nay trở đi không còn cái gì lộn xộn nữa được!

Ba cũng dư biết rằng thế nào con cũng... bứt rứt, cũng xoắn xang trong lòng trong một ít lâu, nhưng để nữa rồi con sẽ nghiệm thấy quyết định của ba tuy không có... cao thượng khỉ gù hết nhưng lại rất sát với đời.

... Con phải biết, thuốc hay nào mà không đắng, không khó uống! Ba đành... lấy đũa bếp cạy răng đồ cho con uống cũng như hồi con còn nhỏ, má con đã làm như vậy mỗi lần bả cho con uống thứ thuốc thối nhiệt tán...

Ngọc Sương tuy cảm động vì những lời ví von chí tình của cha nhưng cũng hỏi mắc lại một câu:

– Rủi con đau một đằng, ba lại chữa một nẻo thì sao?

Thầy Cai mỉm cười tự phụ:

– Ba "coi mạch" không sai đâu con ơi! (rồi thầy lại thở dài tiếp lời)... Rất tiếc là ba không tìm ra cách nào khác để "bọc đường" thú thuốc của ba cho con uống... dễ trôi hơn!

Ngọc Sương rầu rĩ đáp:

– Đành là con phải... nhắm mắt nuốt cho trôi, nhưng chưa chắc con sẽ được mạnh khỏe sớm sơ như ba toan tính đâu!

... Ngọc Sương lầm lì đi được một khoảng đường rồi lại lên tiếng hỏi thầy Cai:

– Bây giờ ba tính đối xử với ảnh sao đây?

Thầy Cai lúng túng đáp:

– Việc này con để mặc ba lo liệu.

Như ba đã nói hết lời với con: con tìm biết thêm nữa thì chỉ khiến cho con lo nghĩ lung tung mà chẳng đâu ra đâu hết.

Ngọc Sương sa sầm ngay nét mặt, lập lại câu hỏi cũ:

– Ba tính gì đó thì tính nhưng con cần biết coi số phận ảnh rồi sẽ ra sao?

Thầy Cai ái ngại nhìn con rồi ngập ngừng lên tiếng:

– Đáng lý ra ba đã... bắn bỏ nó cho rồi nhưng dầu sao ba còn nghĩ tình ở chỗ nó cũng biết phận nó lắm nên chưa dám leo trèo quá trớn đối với con.

Ngọc Sương cự nự:

– Ba chẳng đành tâm giết hại ảnh, vậy ba bắt giữ ảnh làm gì chứ? Sao ba

không thả quách ảnh cho rồi!

– Đâu có dễ quá vậy con! Ba giữ nó lại đây để... xài trong nhiều trường hợp, chẳng hạn như để hỏi thăm nó về tình hình ở trong...

– Ba tính tra tấn đánh đập người ta hả?

Thầy Cai mỉm cười bí hiểm:

– Bậy nà! Ba đâu có đến nỗi kém... chánh trị như vậy. Nói là nói vậy chớ ba dư biết rằng thằng Ba Nhơn cũng thuộc hạng cứng đầu cứng cổ chưa chắc đã cạy rằng nó được điều gì...

Ngọc Sương kiêu hãnh gật đầu:

– Ba cũng biết vậy nữa à! Ảnh đâu phải thuộc hạng tầm thường...

Thầy Cai cười tủm tỉm:

– Như vậy nó còn mau chết nữa! Khoan, con đừng nóng, ba không có đánh đập khảo tra hay cho nó mò tìm mò của gì đâu. Trái lại, ba sẽ săn sóc nó thật tử tế, cho ăn mặc phủ phê rồi... mời nó về trông... Đó con coi, ba đối xử như vậy là hết cỡ rồi.

Ngọc Sương nghi ngờ hỏi lại cha:

– Sao lạ vậy ba? Chắc ba mưu tính chuyện gì nữa chứ chẳng không! (rồi như khám phá ra điều gì cô chắc lưỡi kêu lên). Đúng rồi, ba định đánh luôn một lá bài ly gián giữa anh và mấy anh em ở trông chờ gì?

Thầy cai đành thú nhận:

– Thì cũng đâu đó.

– Thiệt con không dè ba ác đến cái mức ấy!

Thầy Cai nghiêm mặt lại:

– Con tính rửa ba đó phải không? Hay là con muốn ba giao nó cho Tây thì con nói phứt đi!

Ngọc Sương nín thinh cúi gằm mặt xuống, nhưng một lát sau cô lại rụt rè hỏi thầy Cai:

– Vậy ba tính chừng nào mới... thả ảnh về trông hả ba?

Thầy Cai vuốt qua hàm râu cá chốt rồi đáp buông thõng:

– Chừng nào con với cậu Minh Tấn đã thành vợ chồng hả hoi.

Ngọc Sương đứng khựng lại trong lúc thấy Cai vẫn thản nhiên bước tới đều đều....

Thấy thế, cô lại dắt xe máy tắt tả chạy theo:

– Nè ba, con bằng lòng làm vợ cậu Minh Tấn rồi. Ba làm phước thả cho người ta đi liền hông được sao hả ba?

Thầy Cai không buồn nó lại con gái:

– Ba đâu phải là con nít bảy tám tuổi gì đâu con!

Ngọc Sương lại te te chạy theo cha, nhăn nhó hỏi:

– Vậy chớ bây giờ ba tính sao đây?

Thầy Cai chậm bước lại:

– Coi, ba đã nói rõ cho con biết rồi mà! Đúng vào lúc con với cậu Minh Tấn chính thức thành đôi vợ chồng... Sớm hơn đó nửa phút cũng không được. Con có còn thắc mắc điều gì nữa chẳng?

Ngọc Sương mím môi nhìn thầy Cai chăm bẵm, rồi có lại hỏi ngang:

– Giả tử con không ưng lấy cậu Minh Tấn thì sao ba?

Thầy Cai trố mắt, trả lời ngon lành:

– Thì thằng kia khỏi thả đi đâu hết!

Ngọc Sương cũng không chịu thua:

– Nếu anh có bề nào, con tự tử cho ba coi!

Thầy Cai vung tay quát to:

– Mày đừng có hăm he tao! Để tao về tới nhà tao lo gả quách mày cho cậu Minh Tấn, gả lập tức... Đến chừng ấy mày có uống pháo chà hay thuốc chuột gì đó thì đã có thằng chồng của mày lo chở đi nhà thương hay lo mua hòm chôn tao hết dính dáng gì vô trông nữa...

Ngọc Sương lững thững bước tới:

– Ba nói gì thì con không dám cãi, nhưng... để nữa rồi ba coi...

Thầy Cai giận run, sấn tới chặn con lại:

– Coi cái gì hả?

Ngọc Sương tuy cúi mặt xuống nhưng không có vẻ gì nao núng:

– Thì con xin nói trước với ba như vậy... Con không thể sống nổi như ý ba muốn.

Nhận thấy vẻ quyết liệt của con gái, thầy Cai cũng hơi chột dạ, nhưng vẫn nói cứng:

– Mà mà thuận thảo thì may ra tao còn để cho thằng kia yên ổn trở về trông, bằng trái lại, mấy khăng khăng một mực quyết cãi lời tao với má mà... hay là mấy bà đặt chuyen tự tử này nọ để rủi ro cứu chữa không kịp thì mười mạng như thằng kia tao cũng chặt nữa nghen! Đó, bây giờ số phận của nó ở trong tay của mày, mày muốn cho nó sống hay chết gì đó thì tùy mày... Tao nói đây là lần chót, sau này mày khỏi có kêu ca hay oán trách tao cái gì nữa hết nghen!

Như trút được phần nào nổi bực tức, thầy Cai thở dài rồi lồm lũi bước đi; đầu gục xuống đôi vai nhỏ lên, trong phút chốc thầy cô cảm trông như là mình già xọp hẳn đi...

Ngọc Sương ứa nước mắt hấp tấp dắt xe đạp chạy theo, cất tiếng gọi nhỏ nhỏ:

– Ba ơi ba...

Thầy Cai quay phắt lại định to tiếng cự nự nhưng khi nhận thấy vẻ mặt quá thiếu nảo của con, thầy bỗng dậm ra mũi lòng và dịu giọng hỏi:

– Chi nữa đó... con?

Ngọc Sương mấp máy đôi môi rồi tức tưởi đáp:

– Con biết con làm phật ý ba nhiều, nhưng những điều ba muốn con phải theo... thiệt quá sức con.

Liếc thấy cha cau mày, cô vội nói đỡ:

– Nhưng để con rán coi... Con cũng muốn sao cho mọi việc được êm đẹp và hiện nay đời con chẳng con nghĩa lý gì hết!

Thầy Cai thở dài:

– Con phải biết, đâu phải ba vui sướng gì mà bắt ép con như vậy? Nhưng ba và má con có mỗi mình con chớ phải nhiều nhờ gì sao! Nếu con lỡ làm một chuyện gì đại đột thì thử hỏi ba với má con sống đời với ai đây? Con cũng lớn rồi và là người có ăn học... ba nói sơ sơ như vậy chắc con dư hiểu.

Ngọc Sương lặng lẽ rút khăn tay và chậm nước mắt. Và từ đó hai cha con không nói thêm lời nào nữa.

Ánh mặt trời thoi thóp của buổi chiều tà như làm cho con lộ đá trên đường dài hơn thêm ra...

★

Thấy Minh Tấn ngượng nghịu bước vô nhà. Ngọc Sương xụ hăn mặt xuống.

Minh Tấn mân mê mãi chiếc gọng kiếng mát cầm trên tay rồi ấp úng lên tiếng chào hỏi:

– Cô Hai... dạ, chiều nay cô Hai không có đi học sao cô Hai? (rồi anh ta tự trả lời) Ờ,.. bữa nay chiều thứ bảy mà...

Ngọc Sương cau có nhìn anh ta một hồi rồi nói ngang:

– Ba má tôi đi vắng rồi anh.

Minh Tấn hấp tấp đáp:

– Dạ tôi biết...

Ngọc Sương bắt phì cười:

– Anh biết hay quá há! (rồi cô làm mặt nghiêm) Xin anh trở lại khi khác... có ba má tôi ở nhà...

Minh Tấn thật thà chận lời Ngọc Sương:

– Dạ tôi biết... hai bác không có ở nhà. Dạ, mới rồi tôi gặp bác trai với bác gái đi chợ mua sắm đồ đạc gì đó...

Ngọc Sương nhú mày:

– Anh đã biết ba má tôi đi vắng sao lại còn đến đây cà?

Minh Tấn lại mân mê chiếc kiếng mát:

– Dạ... tôi đến đây... cũng có chút việc riêng nói với cô...

Ngọc Sương ngồi yên trên ghế, quắc mắt hỏi:

– Việc riêng nói với tôi? Xin lỗi anh, anh làm ơn nói phứt coi "việc riêng" ấy là việc gì có được hông?

Minh Tấn mím môi như để cố gắng lấy can đảm rồi đáp nhanh:

– Dạ về việc đám cưới...

Ngọc Sương ngã lưng dựa vào thành

ghế, cười thành tiếng đoạn trôn tráo hỏi lại:

– Xời ơi, ba tôi bắt tôi phải thuận “cưới” anh. Như vậy còn chưa vừa lòng anh nữa sao?

Minh Tấn nhăn nhó chắc lưỡi:

– Không phải... Cô chưa hiểu ý của tôi...

– Xí, sờ sờ ra đó chớ bộ giấu giếm che đậy gì sao mà tôi không hiểu! Anh đừng thấy tôi thương ba má tôi rồi anh cậy thế đi quá trớn không được đâu nghen! Tôi đã nói với ba tôi là tôi chịu hết rồi... Như vậy chắc là quá đủ rồi chứ?

Đột nhiên Minh Tấn làm ra bực mình. Anh ta nói như quát:

– Nhưng tôi, tôi không chịu ghen cô!

Ngọc Sương xô ghế ra, đứng rột dậy:

– Anh nói sao? (rồi cô lại cười mũi) hay là anh giận lấy nên nói còn như vậy cho... hả tức?

Minh Tấn thản nhiên lập lại từng tiếng một câu nói trước của mình:

– Tôi nói tôi không chịu cưới cô nữa, Ngọc Sương nheo mắt nhìn anh ta:

– Bộ... làm cao hả? Tôi không xứng đáng với anh chứ gì?

Minh Tấn buông lỏng hai tay xuống trong một dáng điệu chán nản, rồi chậm rãi đáp bằng một giọng ngùi ngùi:

– Tôi tự thấy mình cũng không đến nỗi... hèn tẻ gì lắm, nhưng không hiểu sao cô lại có thể hiểu lắm về tôi đến đổi như vậy! Có một điều tôi có thể nói được là tôi rất... quý cô. Và cũng chính vì chỗ quý trọng ấy, tôi thấy cần phải... rút khỏi cuộc hôn nhân này mặc dầu tôi rất... không vui chút xíu nào hết!

Ngọc Sương nói như reo lên:

– Thiệt vậy hả anh?

Minh Tấn khẽ gật đầu.

Ngọc Sương bỗng xụ mặt xuống:

– Nhưng như vậy cũng chẳng đi đến đâu hết, chẳng ăn chung gì hết!

Minh Tấn chắc lưỡi hỏi liên:

– Sao vậy cô? Có còn đòi hỏi cái gì nữa?

Ngọc Sương riu riu đáp:

– Vì ba tôi... ông có vẻ quyết liệt lắm! Nếu cuộc hôn nhân giữa tôi và anh chẳng thành, ông dám làm cho lợi gan lắm!

– Nghĩa là...

– Nghĩa là ông sẽ làm ngặt, ông sẽ thủ tiêu anh Ba Nhơn cho đã nư giận... Chắc anh đã biết rõ về chuyện...anh này chứ?

Minh Tấn gượng cười:

– Cố nhiên là có, và cũng vì thế mà tôi đến đây.

Ngọc Sương nhìn lại Minh Tấn như để tạ ơn:

– Thiệt chuyện của tôi mà làm phiền anh nhiều quá! (rồi cô lại kêu lên) Ý quên nữa! Thiệt tôi thất lễ với khách quá! Từ này giờ tôi để anh đứng đó hoài...

Đoạn Ngọc Sương tất tả chạy lại kéo ghế mời Minh Tấn ngồi và mỉm cười nói thêm:

– Đó anh coi, lòi thoi như vậy thì nếu có về sống chung anh làm sao kham nổi!

Minh Tấn hớn hở bước lại đỡ chiếc ghế:

– Tại cô có chuyện lo buồn nên mới như thế, chớ cách hơn năm về trước, hồi tôi còn học ở Collège, hễ mỗi lần đi

cắm trại ở miệt Bình Thủy có cô tham dự là... nổi đình đám liền. Không biết có còn nhớ mấy lúc đó không?

Ngọc Sương thở dài:

– Dạ nhớ... Hồi đó tôi đâu có chuyện lo buồn như vậy! Thiệt bây giờ tôi như người mất hồn mất trí gì đâu á! Tôi thấy hết có lối thoát... Anh là người đứng ở ngoài chắc anh sáng suốt hơn tôi, vậy anh... thấy có cách nào gỡ rối cho tôi đôi chút được chăng?

Minh Tấn gượng cười:

– Hồi này tôi hăm hở lại đây để báo cho cô rõ ý định “rút lui” ấy, nhưng té ra lại... không ăn thua gì hết. Chỉ có mỗi một cách đó mà cũng hỏng êm nữa thì...

–... Thì tôi với anh đành bó tay chịu

phép! Tôi chừng đó, đến lượt tôi... làm khổ anh!

Minh Tấn lặng thinh ngó băng quơ ra phía mấy chậu kiểng xếp hàng trước hàng ba nhà. Anh ta bỗng nhúu mày như có vẻ suy nghĩ điều gì lung lắm...

Ngọc Sương thấy vậy khẽ gọi anh ta:

– Nè anh, chắc anh oán tôi lắm phải không? Theo tôi nghĩ người như anh thiếu gì cô khác đẹp đẽ, khéo léo xứng đáng hơn tôi nhiều...

Minh Tấn như không buồn chú ý đến lời nói của Ngọc Sương nghiêm giọng ngắt ngang:

– Cô Hai ơi, tôi mới nghĩ ra một cách may ra có thể... cứu gỡ được tình trạng bí lối giữa tôi và cô.

Ngọc Suong nhích ghế lại gần:

– Nếu vậy thì tôi mang ơn anh ghê lắm! Đâu anh nói cho tôi nghe thử coi?

Minh Tấn nhìn thẳng vào mặt Ngọc Suong hỏi lại:

– Cô có nhận là điều cần nhất liên nay là cứu lấy mạng sống của anh gì đó không? Ờ, anh Ba Nhon...

– Cố nhiên là như vậy rồi! Chắc anh đã nghĩ ra cách cứu gỡ cho anh không? Chắc anh sẽ nhờ nhà binh Pháp can thiệp để thả anh phải không? Anh Tấn ơi, tôi lạy anh, anh làm phước nói dùm với mấy ông quan Tây anh quen. Thế nào ba tôi cũng phải nể mấy ông.

Minh Tấn bình tĩnh nghe Ngọc

Sương nói dồn một hơi như vậy, rồi lắc đầu đáp:

– Không được đâu cô à. Tôi cũng đã tính nát nước hết rồi. Nhà binh Pháp can thiệp vào được chứ chẳng phải không nhưng theo tôi nghĩ, bác trai ở nhà cũng... cao tay ần lăm chớ phải chơi đâu! Nhứt định là bác sẽ không chịu ngồi khoanh tay... chịu thua một cách dễ dàng như thế ấy.

Ngọc Sương bực mình gắt lên:

– Vậy chớ ông làm gì được cà?

Minh Tấn nhún vai:

– Thiếu gì cách! Chẳng hạn như bác sẽ thủ tiêu anh Ba Nhon trước rồi sẽ hô lên là tại anh muốn vượt ngục hay trốn chạy gì đó. Chắc cô dư biết là thời buổi

giặc giã nầy cái thứ chuyện đó dễ làm mà chẳng... tội vạ gì hết.

Vẻ thất vọng in rãnh trên nét mặt của Ngọc Sương:

– Nếu vậy mình đành thúc thủ à?

– Đâu có cô. Bộ có quên rằng tôi vừa nói là tôi có cách giải quyết vụ nầy đở sao?

Ngọc Sương tươi tỉnh trở lại:

– Ờ quên nữa há! Sao anh không nói liền cho tôi đỡ sốt ruột?

Minh Tấn ngượng nghịu bẻ mấy ngón tay rồi rụt rè lên tiếng:

– Cách này cũng chẳng có gì... mới lạ hết, nhưng tôi sợ cô không chịu.

– Coi, anh dù biết là tôi sẵn sàng làm tất cả những chuyện gì có thể được để ba tôi thả anh Ba Nhơn ra.

Minh Tấn ngập ngừng trong một thoáng rồi nói mau:

– Cách đó là... tôi với cô vẫn làm đám cưới như thường.

Ngọc Sương trợn mắt:

– Trời ơi, như vậy mà anh cũng nói là có cách nầy cách nọ! (cô cười lạt tiếp lời) Cách ấy anh khỏi bày tôi cũng dư biết nữa mà!

Minh Tấn phác một cử chỉ trấn an Ngọc Sương:

– Cô để cho tôi nói hết đã! Đây nè, việc đám cưới nầy mình sẽ... làm cho

lấy có bề ngoài để bác trai thả anh chàng kia ra.

Ngọc Sương trề môi:

– Bề ngoài xong rồi đến... bề trong... nữa rồi anh nhứt định làm rể ba tôi luôn thì... tôi bắt thường anh được sao?

Minh Tấn nghiêm mặt lại:

– Cô đừng nghĩ bậy, tôi là người biết trọng danh dự mà. Nếu tôi như người ta, nghĩa là tôi cứ bình tĩnh như thường chờ đến ngày làm đám cưới thì việc gì tôi phải đến đây bày vẽ cách nầy cách nọ cho thêm nhẹ thể tôi ra. Đằng nào cô cũng phải cứu cho anh kia khỏi chết, do đó đằng nào cô cũng phải nhắm mắt về sống chung với tôi mà!

Ngọc Sương dịu giọng tạ lỗi:

– Nếu... kéo thẳng băng ra thì đúng như vậy. Thôi xin anh đừng chấp nhứt tôi làm gì... Vậy khi làm đám cưới xong xuôi rồi, anh tính sao nữa đó anh?

Minh Tấn mỉm cười chua chát:

– Dạ sau đó, tôi với cô kể như... không có việc gì xảy ra hết (anh đâm ra lúng túng)... nghĩa là không có gì hết trơn. Bác trai có ngỏ ý bắt tôi ở rể, nhưng tới chừng đó mình sẽ liệu cách cư xử... Bề ngoài thì cố nhiên là tôi với cô phải rón đóng kịch cho nó êm xuôi nhưng bề trong... mạnh ai nấy lo. Tôi xin thể danh dự là sẽ làm đúng lời cam kết hôm nay.

Trong một phút, tánh liến thoắng cố hữu của Ngọc Sương được dịp bộc lộ:

– Thiệt y như như trên tuồng hát

cải lương hay là trên màn ảnh xi nê anh hén? Như vậy kể ra cũng ngộ ngộ!

Minh Tấn nhún vai:

– Rầu thấy mồ chớ ngộ khỉ gì cô!

Ngọc Sương chột hỏi:

– Nè anh, rồi mình... kéo dài cái cảnh trở trêu ấy loài hoài sao?

Minh Tân gượng cười đáp:

– Đâu có như vậy cô! Màn đầu mình bắt buộc phải làm như vậy để cho anh kia được yên ổn trở về trồng, nhưng sau đó một vài tháng, đợi cho mọi việc êm hết rồi cô muốn tính sao đó thì tính.

Ngọc Sương thật thà hỏi lại:

– Tôi tính sao nữa hả anh?

Minh Tấn bình tĩnh đáp:

– Tôi chừng đó, nếu cô xét thấy cô có thể... vô trông được thì cô cứ việc đi êm. Như vậy là đúng ý cô rồi...

Ngọc Sương chưng hửng:

– Còn anh?

– Tôi thì... bất quá cũng như vậy thôi chứ có mất mát gì đâu! Cố nhiên là thiên hạ sẽ xâm xì này nọ nhưng ăn thua gì cô!

Ngọc Sương thở dài:

– Việc của tôi là để cho anh phải gánh phiền muộn, gánh tai tiếng thì tôi không đành tâm chút nào hết.

Minh Tấn mỉm cười:

– Xin cô đừng thắc mắc gì hết. Chính vì việc của cô nên tôi mới... lo như vậy chứ bộ tôi điên hay sao!

Ngọc Sương nhiệt thành nói:

– Nhưng như vậy anh có ích lợi gì chứ? Chẳng những không ích lợi gì mà còn trái hẳn với... “sở nguyện” của anh nữa!

Minh Tấn thản nhiên đáp:

– Bộ có quên rằng tôi quý cô sao! Và như thế tôi tưởng cũng là quá đủ rồi...

Ngọc Sương chắc lưỡi:

– Tôi thiệt... không hiểu tại sao anh lại giành gánh phần thiệt thòi một cách có thể nói được là... lảng nhách như vậy! Tôi muốn cứu anh Ba Nhon, nên

đầu cho phải chịu hy sinh một phần nào đó thì cũng là chuyện dễ hiểu, còn anh, anh cũng nóng lòng cứu tinh cho Sơn nữa! Để chi vậy? Để mất luôn tôi!

Minh Tấn khẽ thở dài:

– Mình không thể chọn lựa một con đường nào khác thì đành chịu như vậy. Tôi đã cân nhắc hai đảng thì thấy rằng: nếu anh Ba Nhon bị loại, cô sẽ đau khổ vô cùng, đau khổ một cách... uổng phí, còn nếu việc hôn nhân giữa tôi và cô không thành đúng như ý bác trai và cả ý của tôi mong muốn – tuy bề ngoài nó vẫn “thành” như thường – thì bất quá tôi chỉ... rầu buồn vậy thôi chứ chết chóc gì phải không cô?

Ngọc Sương lắc đầu:

– Tôi không tin là anh sẽ chỉ... “buồn buồn” sơ như anh nói, vì nếu đúng như vậy thì anh đã chẳng đem bàn tính việc “đám cưới” lạ đời này với tôi.

Minh Tấn mỉm cười:

– Coi, ở đời mình giúp ai được cái gì thì nên rán mà giúp cho người ta, hưởng hồ gì người tôi giúp lại là cô!

Nói đoạn, Minh Tấn kéo ghế đứng dậy, cáo từ:

– Như vậy, việc tôi bàn với cô hôm nay kể như xong hết rồi. Tôi xin cô từ nay cho đến ngày cưới cứ bình tĩnh giữ cho đúng, cho khéo vai tuồng của mình, phần tôi cũng vậy. Ngộ biến thì phải tùng quỵên, cô rán một chút nghen cô!

Ngọc Sương cũng đứng dậy, bước theo Minh Tấn ra cửa. Rồi như còn thắc mắc một điều gì, cô lên tiếng hỏi ngang Minh Tấn:

– Nè anh, tôi còn muốn hỏi anh điều này nữa; phần “đám cưới” thì được rồi, nhưng còn phần sau đó...

Minh Tấn tươi cười đỡ lời:

– Phần đó cô có toàn quyền định đoạt mà!

– Nhưng tôi muốn hỏi anh: hiện nay cũng như trước đây, tôi chưa bao giờ có ý định bỏ nhà đi vô trống, nghĩa là đi theo anh Ba Nhơn. Như vậy rồi làm sao hả anh?

Minh Tấn đứng khựng lại:

– Trời ơi, sao cô lại hỏi tôi điều ấy?
Có lẽ cô nên hỏi lại lòng mình thì tốt hơn!

Ngọc Sương nhú mày nhìn Minh Tấn:

– Bộ anh nói lấy hả?

Minh Tấn bực bội thở ra:

– Sự thật ràng ràng là như vậy chứ nói lấy khỉ gì! Thiệt tôi không biết cô còn muốn cái gì nữa!

Ngọc Sương thản nhiên đáp:

– Tôi muốn ở ngoài này học luôn cho đến khi thi thành chung.

Minh Tấn buông xui hai tay xuống, ngó lơ lên trên mấy ngọn cây sao ngoài đường:

– Cái gì cô cũng muốn hết thì tôi xin chịu thua. Ngọc Sương cúi đầu, ngập ngừng thú nhận:

– Anh cũng nên liệu cho tình cảnh của tôi: lúc trước tôi có.. quen biết với anh Ba Nhơn và thiệt ra thì ảnh cũng như tôi, chưa ai tính đến chuyện... lâu dài với nhau hết, nhứt là anh Ba Nhơn ảnh còn kè kè, còn so đo về hoàn cảnh chênh lệch, giữa gia đình đôi bên dữ lắm.

– Vậy sao cô còn đeo đuổi hên hò làm chi vậy?

– Thì tôi cũng tưởng... không có chuyện gì xảy ra như mọi khi, với lại, việc này tôi cũng không giấu anh làm chi: tôi cũng như một số anh chị em ở Collège... (rồi Ngọc Sương mỉm cười nói

đùa Minh Tấn). Chắc anh không đi... tố cáo tội này cho Tây đó chứ?

Minh Tấn cau mày:

– Tôi làm việc cho Tây thiệt, nhưng đâu đến nỗi tệ như vậy cô!

Ngọc Sương vội nói:

– Tôi vui miệng nói chơi mà anh! Nếu tôi nghi anh có bụng dạ nào thì tôi đã chẳng cho anh biết.

Minh Tấn cười xòa rồi nhắc lại câu chuyện Ngọc Sương đang bỏ dở:

– Rồi sao nữa cô?

Ngọc Sương thần thờ đáp:

– Tôi định ninh rằng cuộc hò hẹn vừa mới rồi cũng êm rơ như mấy lần

trước chớ có dè dặt... ba tôi ông biết được mới sanh rắc rối và tôi bị... kẹt luôn như vậy.

Minh Tấn thở dài:

– Chuyện đời lắm lúc... trật đường rầy như vậy, thiệt chẳng biết đâu mà rờ. Trường hợp của tôi cũng đâu khác gì cô: đến lúc điều mình mong ước từ lâu được thực hiện thì lại téo ngoe hết ráo!

Ngọc Sương cũng chép miệng thở than:

– Nhưng anh là đàn ông con trai dầu sao cũng dễ, chớ như tôi đây khó bề liệu toan quá. Bây giờ, nhờ có anh rộng lòng phụ giúp, tôi chắc qua được cái truông đầu, nhưng còn... cái hố kế đó, nghĩa là sau ngày làm đám cưới, tôi hết biết xoay trở lại tới ra sao?

– Tôi cũng chịu thua luôn. Nhưng thôi, để đến đâu hay đến đó, chớ bây giờ mình chẳng biết rồi sẽ ra sao nữa mà tính với toán.

Ngọc Sương chột chỉ ra ngoài đường và kêu lên:

– Ý chết, ba má tôi về tới kia kìa!

Minh Tấn ngoái nhìn ra, rồi thấp giọng bảo Ngọc Sương:

– Chưa chi cô đã mất bình tĩnh rồi! Có cái gì đâu mà chết, trái lại còn vững như đồng nữa. Bộ cô quên rằng tôi với cô sắp thành hôn với nhau theo ý muốn của hai bác hay sao!

Ngọc Sương cười trừ:

– Bị... có tật nên hay giật mình mà anh!

Vừa lúc ấy hai vợ chồng thấy Cai cũng vừa bước vô cổng rào. Từ xa nhận thấy con gái tươi cười trò chuyện với Minh Tấn, thầy Cai có vẻ hả hê lắm.

Thầy đơn đả bước mau lại bắt tay Minh Tấn và làm bộ cau mày cự nự:

– Coi, bộ cậu tính về rồi sao? Cậu cứ tự nhiên ở đây trò chuyện với con Ngọc Sương, qua tuy thuộc vào lớp người cũ, nhưng không câu nệ như mấy ông già nho đâu! Qua cũng... đời sống mới lắm mà, nhất là hiện bây giờ đây cậu cũng như người trong nhà rồi...

– Dạ cảm ơn thầy. Nhưng bây giờ tôi phải trở về thành. Hôm nay, tôi “nhảy dù” ra đây một chút vậy thôi.

Thầy Cai chắc lưỡi:

– Sao... đến giờ phút này cậu kêu qua bằng thầy này thầy nọ hoài qua nghe chướng lỗ tai quá. Bộ không có tiếng gì khác... thân mật hơn sao cậu...

Minh Tấn xén lên đáp:

– Dạ... tôi quen miệng như vậy rồi, với lại bây giờ cũng còn sớm quá...

– Đẳng nào thì cậu sẽ là con rể của qua... Thôi tạm thời cậu kêu qua bằng... bác cho nó đỡ... tẻ lạnh hơn.

– Dạ... bác dạy như vậy thì tôi phải nghe.

Bà Cai tự nãy giờ cau mày nhìn hai người nói chuyện, bèn lên tiếng chen vô:

– Tôi mời ông nó với cận Minh Tấn vô nhà nói chuyện chớ làm gì mà cứ đứng lụng khựng đó hoài vậy?

Minh Tấn vội nói:

– Dạ cảm ơn bác, tôi phải về liền kéo trễ giờ...

Thầy Cai liền can thiệp vô:

– Thôi cậu ấy muốn về mình cũng không nên nài ép, luật lệ nhà binh khó lắm có phải chơi đâu. (rồi quay qua Minh Tấn, thầy hỏi luôn) Nè cậu, qua đã đi coi ngày rồi cậu à. Thứ hai tuần tới đây nhằm ngày tốt nên qua định mình làm đám cưới luôn. Qua với bà nó ở nhà đã sắp đặt mọi việc đâu đó xong xuôi hết rồi, vậy cậu liệu xin phép trong nhà binh và coi tính mời mọc bạn bè bà con ai đó thì mời. À, cậu tính đặt thiệp sao đó thì

qua với cậu cũng bàn luôn để mượn in cho kịp...

Ngọc Sương hấp tấp hỏi chen vô:

– Sao gấp quá vậy ba?

Thầy Cai cau mày, gằn giọng hỏi lại:

– Vậy chớ con muốn để trễ hay sao?

Thấy con gái lúng túng chưa biết trả lời cách nào cho êm, thầy liền “bôi” thêm một câu nữa:

– Cái đó tùy con, con muốn sớm hay muộn gì ba cũng nghe theo hết. Mà nếu con muốn bãi bỏ luôn việc làm đám cưới cũng được chừng ấy ba sẽ xin lỗi cậu Minh Tấn đây.

Minh Tấn vội nói đỡ cho Ngọc Sương:

– Dạ... cô Hai đây nói cũng phải. Nếu gấp quá thì làm sao sắm sửa quần áo cho kịp...

Thầy Cai nheo mắt nhìn lại Minh Tấn như để dò xét rồi thấy mỉm cười nói giỡn:

– Cha, sao qua coi cậu hồng... nóng ruột chút xíu nào hết! Thói thường, các cậu trai trông mau tối mau sáng để sắp tới ngày chớ đâu có ai giống như cậu vậy! Chắc tự nãy giờ cậu nghe lời con Ngọc Sương òn ỉ nầy nọ chớ gì! Cái điệu này về ở chung với nhau cậu dám bị nó... xỏ mũi nghe hông!

Như bực mình sẵn, bà Cái háy xéo chông:

– Hừ, ông sao khéo lo xa quá!

Đoạn bà ngoe nguẩy bỏ đi vào trong nhà.

Thấy vậy, Ngọc Sương quay qua phân bua với cha:

– Ba nói như vậy chớ từ hồi anh Tấn đây đến chơi cho đến khi ba với má về tới, con có... xúi biểu ảnh cái gì đâu. Ba không tin, ba thử hỏi ảnh coi!

Minh Tấn mỉm cười gật đầu:

– Dạ thưa... bác đúng như vậy. (rồi nghiêm giọng lại, anh ta tiếp lời) Dạ còn một điều này, tôi muốn xin riêng với bác...

Liếc thấy thầy Cai đưa mắt nhìn Ngọc Sương với một vẻ nghi ngờ, Minh Tấn vội nói thêm:

– Dạ việc ấy hoàn toàn là do tôi xin riêng với bác có không dính dấp gì tới cô Hai đây hết...

– Việc chi nữa đó cậu?

– Dạ, xin bác cho tôi được gặp mặt anh Ba Nhơn...

Thầy Cai quắc mắt:

– Cậu muốn gặp thằng Ba Nhơn? (rồi thầy lắc đầu lia lịa) Không, việc này không được đâu!

Ngọc Sương lo lắng đưa mắt nhìn Minh Tấn. Cô rất đỗi ngạc nhiên khi nghe lời yêu cầu bất ngờ ấy của anh ta, trong lúc thầy Cai quay nhìn lại cô và xằng giọng hỏi:

– Chắc con... nhờ cậy cậu Minh Tấn đây hẳn tin gì cho nó phải không?

Ngọc Sương lắc đầu lia lịa:

– Đâu có ba! Chính con đây cũng chứng hững nữa mà! (đoạn cô quay phắt qua phía Minh Tấn, nóng nảy hỏi luôn) Anh Tấn, anh tính gặp mặt ảnh để chi vậy anh?

Minh Tấn liếc nhanh về phía thầy Cai rồi chậm rãi đáp:

– À, tôi muốn gặp mặt với ảnh để phân trần cho ảnh rõ về việc hôn nhơn sắp tới đây để ảnh... thông cảm cho và khỏi còn thắc mắc gì nữa. Luôn tiện tôi cũng muốn nhờ ảnh nhắn tin giùm cho ông chú tôi còn ở trỏng hay rằng tôi sắp lập gia đình.

Thầy Cai bèn chen vô:

– Cậu Minh Tấn à, việc này qua nói không được là không được. Qua đã hạ lệnh cho tụi nó ở dưới đồn rằng không một ai được phép tiếp xúc hay là la cà đến chỗ giam thẳng Ba Nhơn hết. Chắc cậu dư biết vì sao qua cảm ngặt như vậy chứ?

Không đợi cho Minh Tấn trả lời, thầy Cai nói tiếp:

–... Vì hạnh phúc sau này của cậu và con Ngọc Sương mà cũng vì danh giá của gia đình qua nữa.

Minh Tấn rần thuyết phục Thầy Cai:

– Dạ thưa bác, tôi cũng định bụng gặp mặt anh để nói thiệt hơn cho anh nghe về mấy vấn đề bác vừa nói đó...

Thầy Cai mỉm cười gạt ngang:

– Thôi mà cậu! Việc gì khác thì qua tin cậu hết mình, nhưng riêng về việc này... không được cậu à! Cậu tốt bụng quá, qua đã biết một lần rồi mà! Qua là một người cẩn thận, bởi vậy từ đây cho tới ngày đám cưới qua không muốn có việc gì sơ sẩy hết. Bây giờ thử thời ông quan Năm chỉ huy khu vực này đem xe tăng thiết giáp đến lãnh thẳng Ba Nhơn, qua cũng hồng cho luôn nữa chớ đừng nói gì ai!

Rồi như không muốn để cho Minh Tân kỳ kèo gì thêm nữa, thầy Cai thân mật bước tới vỗ vai anh ta và bảo:

– Thôi cậu ở đây nói chuyện với con Ngọc Sương, qua phải chạy vô nhà bàn tính cho xong với bác gái về vụ đám cưới vì đã cận ngày rồi.

– Dạ tôi cũng phải trở vô thành liền bây giờ bác à!

– À quên nữa há! Ngọc Sương, con chạy ra mở cửa rào cho cậu Minh Tấn về nghen con.

Ngọc Sương nhanh nhẩu đáp:

– Dạ ba cứ để cho con!

Đoạn cô tất tả bước đi lên trước và đợi cho thấy Cai đi khuất vào trong nhà, cô liền kêu Minh Tấn hỏi nhỏ:

– Anh tính gặp Ba Nhon chi vậy anh?

Minh Tấn thở dài:

– Tôi định gặp mặt anh để cho anh rõ đầu đuôi câu chuyện đám cưới của

mình để một khi anh về tới trông ảnh sẽ liệu cách nhắn tin ra cho cô... nhưng bác trai nhứt quyết không cho thì biết làm cách nào bây giờ!

– Sao hồi nãy anh không cho tôi rõ qua trước?

Minh Tấn gượng cười:

– Tôi muốn... lo một mình, với lại vấn đề này tế nhị quá, tự tôi cho cô biết thì không tiện. Nhưng không biết tại sao bác trai có vẻ gắt gao quá như vậy?

Ngọc Sương lơ đãng với tay ngắt một lá cây dạ lý hương mọc gie ra lối đi rồi rầu rầu đáp:

– Có gì lạ đâu anh! Ba tôi ổng muốn cho giữa tôi và anh Ba Nhơn có sự hiểu lầm với nhau...

Đoạn Ngọc Sương kể sơ qua cho Minh Tấn rõ mọi việc đã xảy ra trong vườn xoài, từ lúc Ba Nhơn nghi oan là cô đã báo cho thầy Cai biết để gài bẫy anh ta, cho đến khi Ba Nhơn bị hai tên lính bạt-ti-dăng chặn bắt trong vườn và thầy Cai đã cho dẫn tuốt về đồn để khỏi gặp mặt được cô....

Ngọc Sương ngán ngẩm kết luận:

– Đó anh coi, khó lắm chứ phải dễ dàng gì đâu! Và cũng vì chỗ ấy mà tôi chưa dám quyết định gì hết về việc trốn vô trốn sau ngày đám cưới.

Minh Tấn chép miệng thở dài:

– Hèn chi lúc nãy, cô có vẻ lúng túng khi tôi bàn đến việc... kết thúc cái màn hôn nhân giữa tôi và cô!

Ngọc Sương ngượng nghịu cúi đầu:

– Thì anh nghĩ coi... cái chuyện đó có tốt đẹp gì đâu đối với cuộc đời của một người con gái, nhất là đứng trước anh tôi càng... ngại nói nữa! Nhưng bây giờ anh đã rõ hết...

– Cảm ơn cô đã có lòng tin cậy ở tôi, nhưng bây giờ dầu tôi có rõ đi nữa thì cũng... đành chịu bó tay như cô vậy! Cái điều này, tôi coi mỗi mình phải đóng vở kịch... chồng vợ thêm một thời gian lâu ớn nữa đa cô!

Ngọc Sương khẽ nhún vai:

– Thế mới biết ba tòi ông tính đâu đó sát rạt hết khiến tôi với anh khó cựa quậy, day trở gì được!

Nhận thấy Ngọc Sương có vẻ chán

nản, Minh Tấn tươi cười tìm lời an ủi:

– Mình cũng chẳng nên trách bác trai, cha mẹ thì phải lo cho tương lai của con và cũng nên thành thật mà nhận rằng ít có bậc cha mẹ nào dám cho con cái mình... mạo hiểm đến mức ấy được... Riêng phần tôi, tôi sẽ rán sao cho khoảng thời gian tôi với cô... chung sống với nhau sự thật là mình phải ăn ở với nhau đó cô... khoảng thời gian ấy được trôi chảy một cách xuôi chèo thuận mái để khỏi xảy ra một chuyện gì khiến cô phải khó chịu hay bức mình hết.

– Anh khỏi phải nói, tôi cũng tin anh rồi. Nhờ anh mà bây giờ tôi thấy nhẹ nhõm trong mình một phần lớn chớ hông thôi (đến đây Ngọc Sương cười lỏn lẻn)... gần kề đến ngày đám cưới... tôi ngán quá xá.

Rồi cô chợt kêu lên:

– Cha, còn cái việc anh lại đây ở rể nữa! Có ba má tôi kèm một bên hoài thì làm sao mình có giờ giấc nghỉ... xả hơi được! Lúc nào cũng... chồng chồng vợ vợ khít đeo hoài à?

Minh Tấn khẽ gật đầu:

– Tôi cũng có ý lo cái vụ đó quá! Được rồi, thế nào tôi cũng bàn lại với bác trai xin bác cho tôi ở riêng. Tự hôm nay tôi có dọ hỏi để mượn một căn phố kha khá ở miệt đường hàng xoài hay đường hàng bã đậu gì cũng được. Nếu mình ra riêng được thì khỏi sợ ai dòm ngó và sau này có... có tính gì nữa cũng dễ...

– Anh rán nói với ba tôi coi nghen anh! Phần tôi, nếu tôi có ý kiến gì vô là

ông sanh nghi liền.

Minh Tấn mỉm cười bước ra đường:

– Sau này nội vụ đổ bể ra, chắc tôi phải trốn khỏi xứ này chớ còn nấn ná ở đây bác trai dám... nhai xương tôi lắm!

– Tôi biết tôi để họa cho anh mang... Nhưng ở thời hễ làm phước thi được phước, thế nào sau này anh cũng sẽ gặp một cô vừa xinh đẹp, vừa nết na hơn tôi nhiều. Anh rất xứng đáng được như thế!

Minh Tấn nhún vai:

– Rất có thể tôi sẽ gặp một cô như vậy nhưng tôi có thể biết trước và biết chắc rằng dầu sau này có thế nào đi nữa, tôi cũng... khó quên được cô.

Thú nhận bấy nhiêu đó, Minh Tấn

vội vã gặt đầu cho Ngọc Sương rồi quày quả đi thẳng như để che giấu sự bối rối của mình.

Ngọc Sương thở dài nhìn theo bóng dáng người thanh niên hơi khác thường đó...

★

Đám cưới của cặp Ngọc Sương – Minh Tấn được cử hành êm xuôi đúng theo ý định thầy Cai. Đó là một đám cưới thuộc loại “trong vòng thân mật” cốt sao cho có “lễ” vậy thôi chứ không có gì rình rang cả.

Bên đàn ông thì chẳng có ai ngoài chú rể và một vài người bạn, bên đàn gái chỉ gồm một số bà con thân thuộc

có nhà cửa ở ngoài chợ, còn số họ hàng ở trong miệt vườn thì không làm sao ra dự được vì đường xa cách trở trong lúc giặc giã đang lan tràn...

Khách khứa ít, nên cả Ngọc Sương lẫn Minh Tấn thấy “dễ chịu” một phần nào, và hai người đã giữ vai trò của họ một cách vẹn toàn. Mỗi người đều phải rán giấu những nỗi lo âu cùng những cảm nghĩ riêng của mình.

Tuy thế, đôi lúc Minh Tấn không khỏi mỉm cười chua chát khi phải nghe một người khách nức nở khen cô dâu và chú rể thiệt quả xứng đôi, còn Ngọc Sương thì lại nôn nao chờ cho xong đám cưới để hỏi thăm thầy Cai về số phận của Ba Nhơn.

Bởi vậy khi người khách cuối cùng rời khỏi nhà, Ngọc Sương quay qua nhắc khéo cha liền:

– Dạ thưa ba... đám cưới xong rồi đó ba!

Thầy Cai làm ra vẻ không hiểu:

– Ừ thì xong rồi... Như vậy từ nay con phải rán ăn sao cho thuận thảo với cậu Minh Tấn... tức là chồng của con đó. Dẫu sao đi nữa, con phải nhìn nhận là một người như vậy cũng... hiếm có lắm đa con!

Ngọc Sương có vẻ bức dọc:

– Dạ cái đó con biết rồi mà ba!

Bà Cai đứng gần một bên vội tìm cách giảng hòa:

– Con gái mình phải như người khác hay sao mà ông phải căn dặn như vậy không biết!... Mà bây giờ thằng Hai nó là con rể của mình rồi, sao ông cứ kêu thằng là cậu nầy cậu nọ hoài vậy!

Thầy Cai ngượng nghịu vuốt chót râu cá chốt:

– Tại tôi quen miệng rồi bà à, Ngọc Sương nóng nảy hỏi chen vô:

– Dạ đám cưới xong rồi, ba tính sao đây ba?

Chợt thấy Minh Tấn đi trở tới, thầy Cai liền đáp:

– Thì để ba kêu... thằng Hai về ở đây luôn chớ sao! (đoạn ông ta day qua hỏi Minh Tấn) Sao... con chưa đem đồ đạc quần áo lại đây vậy? Ba đã cho dọn sẵn

căn buồng bên cánh trái nhà để riêng cho hai đứa bây ở đó!

Minh Tấn chưa kịp lên tiếng trả lời thì Ngọc Sương lại vùng vằng hỏi thẳng thầy Cai luôn:

– Thưa ba, ba đã... thả người ta đi về trồng chưa? Đám cưới đã xong đâu đó, sao con không nghe ba đá động gì tới vụ ấy hết vậy hả ba?

Thầy Cai nhăn mặt:

– Cái đó thuộc về phần của ba, con để ba tính sao xong thì thôi...

Ngọc Sương cau mày:

– Trời ơi, ba còn tính gì nữa? Bộ ba định... bắt ép con làm một việc đã rồi, kể đó ba... êm luôn sao? Nếu quả đúng như

vậy, con... tự tử con chết cho ba coi!

Bà Cai vội la rầy con gái:

– Chuyện đâu còn có đó, con không được la rùm lên như vậy nghen Ngọc Sương (rồi day qua chồng, bà Cai xằng giọng cự nự). Đó, ông có giỏi ông trả lời với nó sao cho êm tôi coi nè!

Minh Tấn đứng xớ rớ một bên thấy vậy bèn ập úng lên tiếng can gián Ngọc Sương:

– Thôi... em à... Việc đó để thùng thảng rồi... ba tính. Ba đã hứa chắc như vậy rồi mà...

Ngọc Sương lườm anh ta:

– Hứ, để thùng thảng! Vậy chớ ba hối thúc tôi với anh làm đám cưới như

thể chạy tang thì được hén! Ai muốn ra sao thì ra, chớ nếu việc này không giải quyết xong nội nhật ngày hôm nay thì... khỏi có ai cản tôi được điều gì hết!

Thầy Cai bực mình quát to:

– Thì tao nói để tao thả nó! Thiệt thằng đó còn hơn là ông nội tao nên mày mới lo cho nó như vậy!

Bà Cai nói chen vô:

– Ông thả phút nó cho êm chuyện hồng được sao hả ông? Đám cưới đã xong rồi ông còn giữ riết nó lại để tế heo tế trâu gì được hay sao!

Thầy Cai gạt ngang:

– Bà khỏi phải nói xía và một lời nào nữa ráo trội! Tôi giữ thằng mắc toi đó lại

để tế mồ tế tổ gì tôi à?

Ngọc Sương sa sầm mặt xuống:

– Cái điệu này, con phải thấy tận mắt anh Ba Nhon đi ra khỏi đồn của ba con mới tin, chớ ba nói thả thả để rồi cuộc rồi ba giấu nhem luôn thì con biết đâu là đâu! Hay là ba làm bộ thả rồi sai người đi chặn bắt lại ở dọc đường, con cũng không chịu nữa!

Thầy Cai dậm chân:

– Như vậy mây là... cái gì của tao chớ đâu phải là con! Tao như vậy mà đi nói gạt mây sao chớ? (quay qua Minh Tấn thấy lên giọng phân bua). Đó Hai, con coi ba nói như vậy có phải hông? Thôi con dắt nó vô trong đi chớ để nó đứng lảng cháng ở đây ba nổi nóng bắt tử thi kỳ lắm!

Minh Tấn thở dài bước lại định bảo nhỏ «vợ» đi vào trong buồng cho êm chuyện, nhưng Ngọc Sương vùng vằng đứng nhích ra và nói giọng một:

– Tôi không đi đâu hết!

Thầy Cai hùng hổ xông lại:

– Bây giờ mấy tính nằm vạ hay sao hả?

Bà Cai vội lôi con đi:

– Má lạy con, Ngọc Sương ơi! Ông nói thả thẳng kia là ông thả chó bộ nuốt lời được sao! Con chịu khó tránh vô nhà sau với chồng con đi, chớ để hông thôi ông nổi nóng la ó um sùm lên rồi chòm xóm họ bu lại thì má đây chỉ còn nước mang mặt mo mà nhìn người ta!

Minh Tấn cũng khuyên can Ngọc Sương:

– Thôi em à, chắc ba còn phải lo làm giấy tờ đảng hoàng cho anh Ba Nhơn trong đôi ba ngày nữa để anh đi đường về trông cho dễ...

Ngọc Sương cười lạt:

– Hứ, nếu làm giấy tờ thì cả tuần nay ba đã lo xong hết rồi! Cái điệu này ba tính nói gạt tôi và anh cũng... hùa vào luôn nữa!

Minh Tấn thở dài nhìn sang thầy Cai:

– Em nói như vậy không nên... Cái gì em cũng nghi hết thì làm sao nói cho em tin được?

Thầy Cai tiếp lời chàng rể:

– Được rồi Hai! Con để nó đó cho ba! (đoạn thầy nghiêm giọng hỏi Ngọc Sương luôn). Có phải con nghi rằng ba nuốt lời hứa, gả con cho chồng con bây giờ rồi yểm luôn cái chuyện thả thính kia ra phải không?

Ngọc Sương ấp úng đáp:

– Không phải con sợ ba... nuốt lời... Con thấy đám cưới xong rồi hết nên con... nhắc ba vậy thôi.

Thầy Cai cười gằn:

– Con nhắc cái điệu nói từ trên đầu trên cổ ba nói xuống đó có phải hông?

Ngọc Sương tìm cách chống chế:

– Dạ con đâu dám... Tại ba... hện lần hện hồi...

– Ba hện sao thì thầy kệ ba, miễn thẳng kia... mạnh giỏi bình an ở trồng rồi con cũng không chịu nữa hay sao?

Ngọc Sương nồn nả hỏi lại:

– Vậy ba tính tới chừng nào mới thả người ta? Ba biểu điều gì con cũng nghe theo hết...

Thầy Cai tiếp lời con:

– Bây giờ tới phiên con, “biểu” ba cái gì ba cũng phải nhắm mắt tuân theo hết ráo trọi phải không?

Ngọc Sương nhăn:

– Ba cứ nói vậy hoài, con biết trả lời sao bây giờ! Con xin thưa với ba là con chỉ nhắc ba vậy thôi... Ba làm ơn thả người ta ra cho mau mau để con... yên tâm về ở với anh Minh Tấn... Tội nghiệp anh, anh cũng lo cho con ghê lắm!

Thầy Cai chưa xót nhìn Minh Tấn:

– Nè Hai, chắc con... phiền nhà này lắm phải không?

Minh Tấn mỉm cười hỏi lại:

– Dạ có điều chi phiền đâu ba?

Thầy Cai xòe bàn tay phác một cử chỉ bằng quơ:

– Thì phiền về... những chuyện lằng nhằng tự nãy giờ đó! Bộ con không có nghe hay sao?

Minh Tấn lại mỉm cười:

– Dạ con đã được biết trước hết mọi sự... và xin ba với má đừng lưu tâm làm chi tới mấy chuyện ... vặt vãnh đó.

Trong lúc thầy Cai lặng thinh, trù mẩn nhìn con rể thì bà Cai thấy cần phải lên tiếng răn đe con gái:

– Ngọc Sương con thấy không? Má đứng cửa giữa không binh ai không bỏ ai, nhưng thằng Hai nó... tốt như vậy con cũng nên biết điều với thằng một chút, bể gì thì bể, người ta cũng là chồng của con... Con cứ làm quá như vậy coi sao được!

Ngọc Sương xụ mặt lắm bầm:

– Ai biểu ba hổng chịu thả người ta liền!

Thầy Cai nghe lọt qua câu ấy dùng dùng nổi giận. Thầy lại quắc mắt hỏi Ngọc Sương:

– Tao đã nói việc đó êm hết rồi, sao mày cứ cần nhằn cử nhử hoài vậy cà?

Ngọc Sương lăm lét nhìn cha, mím môi như là cố thâu hết can đảm rồi nói luôn một hơi:

– Ba nói êm thì con cũng hay vậy nhưng chừng nào ba thả người ta thiệt, cho con thấy tận mắt mới tin. Từ trước tới sau con có rắc rối gì đâu...

Thầy Cai hỏi gần trở lại:

– Bây giờ mày muốn tao thả nó liền phải không?

Ngọc Sương đưa mắt nhìn cha, dò xét:

– Dạ nếu được như vậy...

Thầy Cai ngắt ngang lời Ngọc Sương:

– Mấy vũng bưng đi! Hiện bây giờ thằng Ba Nhon nó ăn no ngủ yên, mập cùi cùi ở trong miệt Cầu Nhiễm, Phong Điền chứ không có sút mẻ gì đâu mà sợ!

Ngọc Sương hấp tấp hỏi:

– Thiệt không ba? Bộ ba thả ảnh rồi hả?

Thầy Cai trả lời gọn bần và tỉnh khô:

– Tao có bắt được nó hồi nào đâu mà thả!

Ngọc Sương lắp bắp hỏi lại:

– Ba nói sao? Ba không bắt được ảnh!

Thầy Cai gượng cười đáp:

– Thì... hôm đó nó chạy vượt đi mất tiêu, hai thằng lính đi theo ba nghe tiếng súng nổ chạy lại thì đã muộn...

Cả Minh Tấn lẫn bà Cai chưng hửng nhìn sững thầy Cai làm cho thầy ngượng ngịu ngó lơ sang chỗ khác, trong lúc Ngọc Sương ứa nước mắt giậm chân kêu trời:

– Sao hôm ấy ba không nói thiệt cho con biết! Hèn chi ba hổng chịu cho ai gặp mặt người ta hết mà!

Bà Cai thở dài sườn sượt rồi cất giọng thách chồng:

– Nè ông, tôi hỏi ông bày chi lắm chuyện rắc rối vậy hả ông?

Thầy Cai đáp lời vợ nhưng lại nhìn sang Minh Tấn như để phân trần luôn:

– Thì bà nghĩ coi nếu tôi không làm như vậy thì làm sao êm đẹp mọi chuyện được! Với lại, dầu tôi đây có đặt điều cho là bắt được thằng kia đi nữa thì cũng chẳng chết chóc ai, và nói cho cùng mà nghe... thằng kia không bị bắt, con Ngọc Sương nó càng mừng, càng khoẻ nữa có sao đâu mà bà lại trách tôi nữa!

Thấy bà Cai chán nản ngồi phịch xuống ghế, còn Ngọc Sương chăm chăm mặt mày, không ai nói gì hết, thầy Cai liền hỏi luôn Minh Tấn:

– Nè Hai, theo ý con, con thấy ba làm như vậy có cái gì là sai lời thất hứa

với con Ngọc Sương không? Con là người đứng ở ngoài con nên thẳng thắn trả lời cho ba biết.

Minh Tấn liếc nhanh về phía Ngọc Sương gượng gạo:

– Nói đúng ra thì ba làm như vậy cũng... không có gì là thất hứa hết, nhưng... bất ngờ quá!

Thầy Cai nhún vai:

– Nếu không “bất ngờ” thì làm sao mà êm xuôi hết đó Hai! (rồi thầy dụ giọng bảo Minh Tấn luôn) Thôi, mọi việc đã minh bạch hết, con dắt vợ con vào trong để thay đổi quần áo và nghỉ ngơi đi.

Minh Tấn rụt rè ngoắc Ngọc Sương:

– Ba đã nói vậy... mình cũng nên đi vô trong đi... em!

Ngọc Sương cau mày:

– Tôi nói tôi không đi đâu hết! Mà anh cũng không được kêu tôi bằng em này em nọ nữa nghen.

Minh Tấn quỳnh quá chưa kịp trả lời thì thấy Cai đã vọt miệng hỏi con gái:

– Sao bây giờ con tính ăn nói ngược ngạo gì nữa đó hả?

Ngọc Sương vùng vằng cởi phăng chiếc áo cưới bằng gấm Thượng Hải ra liệng lên thành ghế trường kỷ:

– Bây giờ kể như không có đám cưới đám hỏi gì hết á?

Thầy Cai trợn mắt:

– Con không giỡn đó chứ?

Ngọc Sương cúi gằm mặt xuống:

– Dạ sự thật nó như vậy... Ba không bắt được anh kia thì đám cưới này kể như không có...

Minh Tấn vội chen vào:

– Thôi em ơi, chuyện đó... để tính sau cũng được. Bây giờ mọi việc đã lỡ hết rồi...

Thầy Cai xẵng giọng hỏi con gái:

– Bây giờ con tính hủy bỏ cuộc hôn nhân này phải không?

Ngọc Sương đáp một cách lơ lửng:

– Theo con nghĩ: nếu không có cái kia thì cũng không có cái này ..

– Được rồi. Con cứ nói đại là con muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân này có phải gọn hơn không? Ba rất sẵn lòng chiều theo ý muốn của con nhưng con làm ơn cho ba biết... bằng cách nào?

Bà Cai chắc lưỡi nói chen vô:

– Ông hỏi như vậy làm sao nó trả lời được!

Thầy Cai lườm vợ:

– Bà để cho nó nói. Nó muốn như vậy mà!

Ngọc Sương ấp úng lên tiếng:

– Tùy ba, muốn tính sao đó thì tính

miễn con không còn... đánh dập gì tới (Ngọc Sương liếc chừng Minh Tấn)... đám cưới này nữa thì thôi.

Minh Tấn nhăn nhó kêu lên:

– Cha, cái đó... khó đa « cô »! Tôi lúc nào cũng sẵn sàng... rút lui điều này chắc cô dư rõ...

– Thầy Cai bực mình la rầy luôn chàng rể:

– Thằng Hai, sao con kỳ quá hổng biết! Chưa chi con đã chịu lép vế và nói xuôi cò như vậy sao được, nhất là trong việc này con không có một lỗi nào hết! Con cứ để ba hỏi nó, nó phải trả lời cho ra, ba mới nghe!

Đoạn day qua Ngọc Sương, thầy Cai rán giữ giọng bình tĩnh để hỏi luôn:

– Bây giờ con tính sao đây nè? Muốn hủy bỏ đám cưới này thì phải có cơ chính đáng, hay ít ra cũng có một nguyên do gì... tạm tạm nghe được. Chẳng lẽ bây giờ ba với má con ra nói với cô bác trong họ trong hàng là tại ba không bắt được thằng Ba Nhon nên con bãi bỏ cuộc hôn nhân giữa con và thằng Hai hay sao? Từ trước tới giờ ba chỉ nghe người ta hỏi hôn vì chàng rể hay cô dâu bị đui què mẻ sứt mà một bên đảng trai hoặc đảng gái không hay biết trước, hay là chàng rể đã có vợ con giấu giếm đâu đó, hoặc cô dâu đã thất thân hay lỡ mang bầu đôi ba tháng... Tuyệt nhiên ba chưa nghe có trường hợp nào giống na ná như trường hợp của con hiện nay. Như vậy con biểu ba tính thì ba tính sao cho xuôi được?

Nghe chồng giải bày mọi lẽ một hơi như vậy, bà Cai thấm ý. Bà thở ra rồi tìm

cách nói và để khuyên nhủ con gái:

– Ngọc Sương, thiệt ra má cũng... chịu thua trong vụ này. Theo ý má, dầu cho lý lẽ của con có cứng cỏi đến mức nào đi nữa, con cũng chẳng nên làm tùm lum lên...

Ngọc Sương vẫn còn chầm dần, nhưng giọng nói đã có phần dịu xuống:

– Vậy chớ má biểu con làm sao bây giờ?

– Thì con cứ tạm... ở chung với thằng Hai. Má thấy nó cũng là người biết điều lắm, chắc con khỏi lo ngại gì hết.

– Vậy thì anh Minh Tấn vào trong thành ở như cũ, còn con ở ngoài này thấy kệ con...

Thầy Cai cười lạt:

– Như vậy rồi ba với má con vác cái mặt mốc ra cho cô bác họ nhìn hả? Và rồi đây, thằng Hai nó còn coi ba với má ra cái gì nữa? (rồi nghiêm giọng lại, thầy tiếp lời) Bây giờ trừ phi ra còn có cách gì hay khác thì không kể, chớ ba nhất định bắt con phải ở chung với thằng Hai...

– Ba làm bức quá con dám...

Thầy Cai vớt lời Ngọc Sương luôn:

– Con dám tự vận là cùng chớ gì?

Thấy Ngọc Sương nín thinh, thầy Cai day qua bảo Minh Tấn:

– Nè Hai, ba giao Ngọc Sương cho con đó! Bây giờ nó là vợ của con thì con rán lo gìn giữ và dạy dỗ nó, chớ phần

của ba với má con đến đây là xong hết rồi đa nghen! Ba không còn biết cái gì nữa hết!

Minh Tấn nhìn lại Ngọc Sương như để hỏi ý. Cô ta khẽ nhún vai rồi chẳng nói chẳng rằng lững thững đi thẳng vô nhà trong.

Minh Tấn ngượng nghịu đứng tro ra đó...

Thấy vậy, bà Cai cũng đâm ra thương hại “chàng rể” tuy trước đây bà không mấy tán thành cuộc hôn nơn chớp nhoáng này. Bà bèn lên tiếng bảo Minh Tấn:

– Thôi con cũng nên vào trong với nó đi. Hồi nào tới giờ, con Ngọc Sương hay có tật... vùng vằng như vậy, nhưng nói nào ngay, nếu biết cách dùng lời

ngon tiếng ngọt với nó thì nó cũng biết nghe lắm chứ không phải nó cứng đầu cứng cổ gì đâu. Con nên chịu khó một chút, bề gì thì nó với con cũng phải ăn đời ở kiếp với nhau, chứ bây giờ... phá ngang sao được!

Thầy cai gật gù như ứng ý những lời của vợ và cũng nói vừa vô:

– Phải đa Hai. Con đã rán thì rán cho trót. Bề ngoài coi vậy, chứ ba thấy con Ngọc Sương nó cũng nể trọng con lắm... Phải ai khác vô đây thế nào nó cũng nói vãi lên đầu người ta rồi!

Minh Tấn gượng cười đáp:

– Xin ba má cứ yên tâm. Cố nhiên là con phải rán đến nước cùng, chừng nào thiệt thua cuộc rồi sẽ hay...

Thầy Cai hằng hái nói:

– Ai thì ba không dám nói, chớ thằng Hai này thì ba nhứt định phải ăn chắc...

... Rồi như sợ mình nói quá trớn thầy Cai vội thấp giọng dặn dò luôn thêm:

– Tuy vậy con cũng nên... mềm mỏng với nó một chút, tánh nó kỳ cục lắm con à!

Minh Tấn gượng mỉm cười rồi rụt rè nói:

– Dạ, điều ấy con... dư biết, bởi vậy con tính xin với ba má cho tụi con ra ở riêng...

Thầy Cai rất đổi ngạc nhiên:

– Ý trời, cơ sự nầy mà thằng Hai mà còn tính ra ở riêng nữa sao? Con không thấy sờ sờ trước mắt, có ba với má tại đây mà con Ngọc Sương nó còn làm eo làm sách đủ điều, hưởng hồ gì con đòi ra riêng thì với cái tánh nết của nó như vậy, con chịu đời gì thấu hả Hai?

Bà Cai cũng góp lời vô:

– Ông nói phải đa Hai! Ở đây bề gì cũng còn có ba với má răn dè nó chùng chùng nên... đỡ lắm, chớ nếu thả bung ra cho nó với con ở riêng, má sợ nó... lừng lên rồi con ngăn cản hồng nổi đầu!

Thấy Minh Tấn mỉm cười bình tĩnh đứng nghe như không có vẻ gì "thối chí" cả, thầy Cai tưởng cần phải thanh minh) luôn cho chàng rể rõ:

– Đúng như vậy đó Hai! Tiện đây ba cũng nói thêm: Không phải ba với má con muốn giữ riết con lại để làm gì, nhưng trước đây ba với ma con thấy con cũng đơn chiếc mà nhà nầy lại có một mình con Ngọc Sương. nên muốn cho con ở gởi rể cho nó vừa gần gũi vừa thuận tiện cơm nước ăn ở đôi bề... Rồi mới đây lại xảy ra cái vụ con Ngọc Sương... sanh chứng như con đã thấy đó, ba với má con lại càng muốn cho con ở lại luôn nữa để có bề gì thì ba với má con can thiệp vô liền... Đó con coi, quả tình vì quý mến con nên ba với má mới tính bắt con ở rể chớ bộ muốn giữ con lại đây để biểu con giã gạo, bửa củi, xách nước, chèo ghe gì hay sao mà con ngại!

Đợi cho thầy Cai dứt lời, Minh Tấn tươi cười đáp:

– Dạ thưa ba má, con dư rõ tấm lòng tốt của ba má đối với con và cũng vì chỗ đó mà con mới dám... liều mạng đeo đuổi em Hai ở nhà cho đến giờ phút này... Sau khi đám cưới xong xuôi, con tưởng là tạm êm ai dè lại bị mừng hụt...

Thầy Cai mỉm cười nói đùa:

– Kể ra thằng Hai mày cũng gan dữ đa! Thôi ba hiểu rồi, con đây như người... đánh bài thua gần cháy túi nên phen này còn bao nhiêu của cải quyết dốc ra hết để ăn, thua đủ một keo chót... Có phải vậy không Hai?

Minh Tấn thích chí cười xòa:

– Dạ... cũng gần đúng như vậy.

Thầy Cai tò mò hỏi:

– Bằng cách nào đó Hai?

Minh Tấn hơi lúng túng:

– Dạ hiện giờ con cũng chưa rõ... Một khi về ở chung với nhau rồi con mới... tùy lúc, tùy cách để khuyên lớn em Hai lần lần... Con tin rằng dù không thành công hẳn nhưng chắc chắn cũng cứu gỡ được tình trạng... rất kẹt hiện tại.

Thầy Cai mân mê bộ râu cá chốt:

– Nhưng sao ba thấy không có cửa nào con... thắng hết. Và còn một cái khổ nầy nữa: con muốn ra ở ngoài riêng nếu có lợi ba với má con đây cũng đồng ý, nhưng còn con Ngọc Sương? Nếu nó khẳng khẳng một mực: không chịu đi đâu hết tính làm sao đây?

Minh Tấn cười đáp:

– Dạ, điều ấy con xin bảo lãnh.

Bà cai vội nói chen vô:

– Chuyện đó khó đa con. Con mới biết con Ngọc Sương đây chớ má nuôi nó từ hồi nhỏ tới lớn, má còn là gì cái tánh nết khác đời của nó.

Minh Tấn không có vẻ gì nao núng:

– Dạ con biết con có thể nói cho em Hai nghe.

Bà Cai mỉm cười hoài nghi nhìn lại con rể:

– Nếu con rước nó đi được má đây càng mừng, chớ để suốt ngày vô ra thấy cái mặt nó chằm dằm hoài má cũng ăn cơm hết ngon. Nhưng má còn một nỗi lo, khi ra riêng: con hiền lành quá nó

dám... nuốt trông chờ chẳng phải chơi đâu.

Thầy Cai cũng lên tiếng khuyên bảo chàng rể:

–Thôi con vô trông lựa lời nói với vợ con trước đi. Nếu sau này có trắc trở chuyện gì con nhớ chạy vô đây cho ba má hay liền chớ đừng có giấu nhem đi... hồng nên ghen Hai.

Minh Tấn vui vẻ đáp:

– Dạ con đã mượn nhà ở gần đây, và nếu chúng con có ra ở riêng thì ngày nào mà chẳng chạy đi chạy lại để thăm ba má.

Thầy Cai nhún vai:

– Thăm hay không gì ba cũng chẳng

đòi hỏi. Nếu hai đứa bây... êm luôn ở đẳng không còn nhớ gì đến hai tấm thân già nầy nữa (thầy hát hàm chỉ về phía vợ) thì ba càng... mừng nữa!

Minh Tấn cười trừ rồi xin phép cha mẹ đi vào nhà trong:

★

Minh Tấn rón rén đến cửa buồng gõ nhẹ nhẹ:

– Cô Hai có trông không cô Hai?

Anh ta nghe có tiếng người cựa mình trên giường nhưng rồi trong buồng lại lặng như tờ, Minh Tấn gọi lần nữa:

– Cô Hai cho tôi vô nói chuyện riêng này một chút cô ơi!

Có tiếng trả lời trống không:

– Cửa mở sẵn đó, ai muốn vô thì vô.

Minh Tấn đẩy hé cánh cửa lách mình vào, làm bộ tự nhiên hỏi:

– Bộ cô mệt trong mình hay sao lại nằm dài ra đó? Cha, đám cưới chộn rộn có một chút mà tôi đây cũng thấy đuối... Có thấy khỏe khỏe lại chưa cô Hai?

Ngọc Sương uể oải ngồi dậy, vội lấy chiếc gối tai bèo đặt tựa vào thanh giường để rồi dựa lưng lên trên ấy. Xong xuôi đầu đó, cô mới ngẩng mặt lên hỏi lại Minh Tấn:

– Anh kiểm tôi có chuyện chi đó nữa? Chớ chẳng lẽ anh vô đây để hỏi thăm tôi... mạnh khoẻ như thế nào hay sao?

Minh Tấn chỉ vào chiếc ghế đầu đặt gần đầu giường và hỏi:

– Tôi ngồi đây... được chớ cô Hai?

Ngọc Sương cười khan:

– Chú rể vô buồng tân hôn để xin cô dâu cho phép ngồi lên trên một chiếc ghế cây cứng ngắt thì... kể ra cũng hiểm có lắm! Và kỳ đời hơn nữa là chú rể lại gọi cô dâu bằng cô một cách nghiêm trang như là khi các cậu trai mới tập o mèò vậy!

Minh Tấn lắc đầu thở dài:

– Non nước này mà... cô còn giỡn được nữa chứ! Tôi lo rầu hỏ ruột héo gan đây... Hồi nãy cô không cho tôi kêu cô bằng em như « thường tình thiên hạ » thì tôi phải nghe theo chứ biết sao!

Ngọc Sương dụ giọng lại:

– Tôi bực mình quá nên nói càn như vậy anh cũng đừng chấp nhứt. Anh nghĩ coi ba tôi như vậy mà tôi không tức sao được?

Minh Tấn kéo ghế ngồi xuống:

– Đã đành như thế rồi, nhưng điều quan trọng nhất trong vụ này không phải là việc cưới hỏi giữa tôi và cô mà chính là việc cứu cho anh Ba Nhơn thoát nạn...

Ngọc Sương cãi liền:

– Nhưng ba tôi có bắt được ảnh hồi nào đâu?

– Đó. Không bắt được ảnh mình càng nên mừng hơn nữa! Như vậy là... quá điều mình mong ước rồi nhà cô. Cô nhận như thế không?

Ngọc Sương ngập ngừng:

– Thì... đúng như vậy rồi.

Minh Tấn hăng hái nói:

– Ờ, nếu đúng thì... cô chẳng nên làm lung tung lên chi để hai... bác phiền muộn vô ích, nhứt là đối với bác trai. Ở ngoài ai ai cũng thấy tôi với cô làm lễ cưới nhau đang hoàng, và đám cưới còn nóng hôi hổi đây còn chưa giáp được một ngày nào mà khi không mình

bãi bỏ ngang xương như cô muốn sao được? Không phải tôi đòi hỏi gì thêm, nhưng như tôi với cô đã bàn tính với từ trước, việc... “vợ chồng” này cũng chỉ là tạm bợ, cũng chỉ là một cái kế che mắt người đời... Mình đã lỡ theo thì đành phải theo cho trót nhứt là mình... hay nói cho đúng ra là riêng phần cô còn một phần sau cần phải được giải quyết nữa mà!... Và theo tôi phần này cô có tính toán cho xong xuôi được thì cũng còn một nhiều đa cô Hai! Vậy tốt hơn hết là mình nên... thả rê cho êm giai đoạn mở màn này để lo lần cho giai đoạn sắp tới.

Ngọc Sương ngồi lặng thính nghe Minh Tấn giải bày mọi điều hơn thiệt. Mãi một lúc sau, cô mới rầu rầu lên tiếng:

– Kể ra anh nói như vậy cũng chí lý

lắm nhưng anh phải hiểu rằng tôi cũng ức ghê lắm.

Minh Tấn nói đẩy đưa theo:

– Tôi đây chẳng ăn chung gì hết mà còn thiếu điều... chơi với như hột giò. Thật sự tôi cũng... phục bác trai ở nhà quá!

Ngọc Sương lườm anh ta:

– Thiệt anh... xứng đáng là rể cứng của ba tôi!

Để chữa thẹn, Minh Tấn vội tìm cách hỏi lảng ra:

– Bây giờ cô tính việc... ăn ở của tụi mình ra sao đây? Tôi vô kiểm cô cũng là để hỏi về vấn đề ấy.

Ngọc Sương cau mày:

– Tính gì nữa, mạnh ai ở nhà nấy!

Minh Tấn thở dài:

– Như vậy là hết chuyện rồi!

Ngọc Sương hối hận vì đã làm khổ
loài một người « vô tội » như Minh Tấn,
vội nói trở đi:

– Tôi giận nói vậy chớ mình cũng
cứ... như thường để thùng thảng rồi sẽ
tính lần (rồi cô mỉm cười hỏi tiếp):

– Anh ở đây luôn phải không?

Minh Tấn vui vẻ trở lại:

– À, còn việc đó nữa. Hai bác có
ý bắt tôi ở rể nhưng nay đã thuận cho

tôi ra riêng rồi... nghĩa là có cả cô luôn trông nữa!

Ngọc Sương bắt phi cười:

– Bây giờ tôi không bằng lòng thì sao?

Minh Tấn rụt rè đáp:

– Tôi chắc thế nào cô cũng bằng lòng... như mình đã có bàn tính với nhau từ trước đó cô!

Ngọc Sương bấu môi nhún vai:

– Cũng được. Như vậy, tôi ở một mình một cõi càng khoẻ vì khỏi bị ông già bà già kìm kẹp sát một bên.

– Đúng như vậy đó cô!

Ngọc Sương bỗng quay qua nhìn Minh Tấn đắm đắm một hồi rồi nhoẻn miệng cười:

– Nhưng anh cũng liệu cách xưng hô sao chứ... cho tiện chẳng lẽ trước mặt ba má tôi và người ngoài anh cứ “tôi” “cô” hoài.. nghe... kỳ lắm!

Minh Tấn mừng rỡ:

– Tại... cô cấm tôi chứ tôi cũng muốn xưng hô như vậy lắm chứ!

Rồi như để che giấu bớt sự hăng hái quá lộ liễu của mình, Minh Tấn vội nói luôn:

– Cốt là để cho ra vẻ... vợ chồng với nhau để người ngoài khỏi dị nghị và hai bác khỏi nghi ngờ vậy mà cô!

– Anh coi chừng anh kêu tôi bằng cô và ba má tôi bằng hai bác hoài rồi anh quen miệng luôn đa nghen!

Minh Tấn nhìn lại Ngọc Sương:

– Còn cô xưng hô một cách xa lắc xa lơ với tôi như vậy cô không sợ quen miệng hay sao?

Ngọc Sương cười xòa, ngửa mặt ngo lên trần nhà...

Minh Tấn đứng dậy bước lại gần giường Ngọc Sương:

– Như vậy mọi việc kể như xong rồi hé cô?

Ngọc Sương lim dim đôi mắt và không quay lại:

– Chỉ có mỗi một việc là kể như xong: tôi bằng lòng ra ở riêng với anh và chỉ có bấy nhiêu đó thôi!

Minh Tấn vội nói chữa:

– Ủ, chỉ có việc đó thôi. Bây giờ nên ngồi dậy chải gỡ tóc tai cho đàng hoàng rồi vui vẻ bước ra ngoài phụ với bác gái lo dọn dẹp các thứ chớ cô cứ nằm lì trong buồng hoài, nhứt là lại có tôi ở đây nữa kẻ ăn người ở trong nhà không biết họ... nghi oan chết.

Ngọc Sương ngồi thẳng dậy nhướn mắt hỏi:

– Nghi gì nữa chớ?

– Thì nghĩ... cô dâu với chú rể... hấp tấp một chút...

Ngọc Sương cau có chặn ngang:

– Bậy nà! Bộ họ nói tôi... (cô ta bỏ lửng ở giữa câu để rồi mỉm cười “cự nự” Minh Tấn)... Cũng tại anh lò mò vô đây chớ bộ tôi kêu ngoắc núu kéo gì sao?

Minh Tấn chúm chím nhìn lại Ngọc Sương, nhìn một cách... hơi lâu hơi kỹ một chút khiến cô ta đâm ra mắc cỡ ngang và vội chạy a lại tủ gương xả tóc ra, quơ lấy chiếc lược chải lia chải lia.

Xong, cô kẹp tóc lại như lúc còn đi học. Minh Tấn đã lên tiếng nhắc nhở:

– Ý, không được đâu cô! Bây giờ cô còn kẹp tóc theo cái kiểu nữ sinh đó... coi không tiện, cô chịu khó bới tóc lên như hồi nãy cho nó... hợp tình hợp cảnh...

Ngọc Sương vùng vằng xổ tóc ra:

– Cha, mới đây mà anh đã lớn lệnh bắt ép tôi từ cái tóc... tôi hông chịu đâu nghen!

Minh Tấn xuống giọng vỗ về:

– Tôi bắt ép cô tế mỗ tế tổ gì tôi chứ? Mà dầu tôi có cả gan đời như vậy nữa, cô cũng đâu có thềm làm theo! Cô Hai ơi cô chịu khó nghe lời tôi đi... chẳng lẽ bây giờ cô... có chồng rồi mà còn kẹp tóc xề xệ như vậy người ngoài họ thấy họ xâm xì chết!

Ngọc Sương cau mày:

– Tôi kẹp tóc hay bỏ tóc xỏa cũng thấy kệ mỗ tôi, mặc mớ gì ai mà họ xâm xì chứ?

– Biết vậy rồi!... Nhưng mình đâu có cấm cản họ được cô? Để cô coi nếu

cô kẹp tóc y như xưa thế nào cũng có người gièm bĩu « con gái có chồng gì mà bày đặt nhí nhảnh »... hay là gì đó nữa, rồi họ đồn tiếng tùm lum lên mình cũng khó chịu lắm chứ phải chơi sao cô Hai?

...Theo tôi nghĩ, mình bây giờ cần rán giữ làm sao cho ít ai để ý để tứ dòm ngó tới mình là tốt hơn hết đó cô Hai à!

Ngọc Sương còn rán cãi thêm một câu nữa:

– Anh nói vậy chứ bộ ai cũng ăn no ở không để rình mò suốt ngày đêm việc riêng người khác à?

Minh Tấn cười đáp:

– Cô nói vậy chứ ở cái xứ Tây Đô này, có xảy ra cái chuyện chút xíu gì đâu trong kẽ trong hốc nào đó, họ cùng đều

biết rồi đồn rùm lên khắp bầu trời thiên hạ. Đó như chuyện cô con gái của ông phán tòa bố, hai ba đám con nhà danh giá đến hỏi đều không chịu hết để rồi thả đi lấy Tây hay là chuyện của cô gì bỏ học không lên Sài Gòn trực thai rồi nói đi học nữ công nữ hình gì đó... Chuyện gì họ cũng hay biết cặn kẽ hết ráo thế mới tài chớ cô!

Ngọc Sương khẽ gật đầu:

– Thiệt ngán cho thiên hạ quá! Hồng biết sao họ ham phanh phui chuyện riêng của người khác chi vậy chớ? (rồi cô lo lắng hỏi Minh Tấn luôn)... Nè anh, chẳng biết họ có... để ý đến... cái vụ đám cưới của mình không anh? Cái điều này rồi năm ba ngày hay mười bữa nữa họ dám...

Minh Tấn vốn vã đỡ lời cô ta:

– Bởi vậy tôi mới khuyên cô nên giữ kỹ để tránh những cái gì có vẻ bất thường hay lạ đời.

– Anh cũng phải nhắc chừng chừng mọi việc cho tôi hoài ghen anh!

Đoạn cô ta xằng xái bới tóc lại. Minh Tấn đứng ngắm nghía một hồi rồi chắc lưỡi kêu lên:

– Cô làm cái gì cũng... quá trớn hết trơn vậy! Cô bới tóc theo cái kiểu gì cao nhòng giống in hết đầu tóc của mấy bà bóng vậy! Tôi thấy cô cũng biết cách chưng diện lắm!

Ngọc Sương làm bộ thờ ra:

– Anh coi lơ mơ vậy mà khó thấu

trời! Đây nè tôi bới lại như vậy đã vừa ý anh chưa?

Minh Tấn cười trừ:

– Được lắm rồi... không phải khen lấy lòng cô, cô xinh đẹp thế kia mà lại bới tóc theo kiểu mấy bà già trầu thì... phản mỹ thuật quá tôi đâu chịu được ... Thôi cô để tôi đi ra trước rồi một lát cô sẽ theo sau như vậy cho đỡ... mắc cỡ.

Ngọc Sương háy xéo anh ta:

– Xí tôi có làm gì đâu mà sợ mắc cỡ chớ?

Tuy nói thế cô cũng đứng nán lại để cho cho Minh Tấn đi được khá lâu rồi mới đứng định bước ra khỏi buồng...

★

Minh Tấn mở cửa bật đèn lên rồi day qua hỏi Ngọc Sương:

– Cô coi căn nhà như vậy... có ở được không?

Ngọc Sương ngấm sơ qua một vòng rồi hí hửng reo lên:

Nhứt hạng rồi còn gì! Ở được một mình một cỗi như vậy tôi chịu quá!

Một thoáng buồn in trên nét mặt Minh Tấn và anh ta đáp lời một cách xui lơ:

– Thì tôi xin hai bác cho tôi với cô ra ở riêng lẻ cốt để cho cô được... thơ thoi một mình.

Tình ý nhận ngay sự chua xót giấu kín trong những lời lẽ buông xuôi ấy của Minh Tấn, Ngọc Sương vội niềm nở kiểm chuyện hỏi thêm anh ta:

– Anh thiệt giỏi, căn phố này và đồ đạc trong nhà anh tạo ra hồi nào mà hay quá vậy?

Minh Tấn khiêm tốn đáp:

– Dạ... bao nhiêu tiền lương chắt bóp dành dụm được tôi đem trút vô đây hết. Tôi nghĩ rằng dầu sao mình cũng phải có một căn nhà chớ chẳng lẽ suốt đời mãi kiếp cứ ăn nhờ ở đậu trong thành lính hoài sao?

Ngọc Sương cười:

– Té ra công trình của anh gây dựng

bấy lâu nay... rùi gặp tay tôi và thành ra phí uổng hết.

– Đâu có cô! Dầu cho cô chỉ ở đây đôi ba bữa, căn nhà này cũng đủ... ầm cúng quá cái mức tôi hằng mong ước rồi.

Ngọc Sương thương hại, dịu giọng đáp:

– Thế nào tôi cũng... ở nhờ tại đây lâu hơn nữa mà, (rồi cô ta liếc thoáng tiếp lời)... Và để bù đắp lại tôi sẽ rán nấu nướng ngon lành cho anh ăn, tôi nghe nói anh ăn cơm riết trong thành, anh rên đủ lắm mà!

Minh Tấn tươi tỉnh trở lại:

– Sao cô biết như vậy! Nhưng tôi đã đặt người ta nấu cơm tháng rồi cô à!

Ngọc Sương liếc xéo anh ta:

– Chắc anh cho rằng cả đời tôi, tôi chưa biết mặt mũi của ba ông táo ra sao chó gì?

Minh Tấn mạnh dạn lắc đầu:

– Tôi tính như vậy vừa tiện vừa gọn hơn cô à, và cô đỡ phải đi chợ đi búa, đỡ phải suốt ngày vùi đầu vùi cổ trong bếp...

– Nói vậy anh bắt tôi ở không hoài hả?

Minh Tấn xẻn lên đáp:

– Tôi còn tính mượn một đứa nhỏ để nó lo làm những công việc lật vật như quét dọn nhà cửa và giặt giũ quần áo. Tôi đã có nhờ bác gái để ý kiếm dùm

một đứa như vậy...

Ngọc Sương chắt lưỡi kêu lên:

– Thiệt cô nào có phước lắm mới lọt vào nhà này để chung sống với anh!

Minh Tân nhìn lại cô ta:

– Trừ ra cô!

Ngọc Sương gượng cười:

– Nhưng sống với tôi, anh sẽ vô phước. Đó anh không thấy sao: mới có dính líu vô đôi chút mà tôi coi bộ anh đã xính vính...

Minh Tấn cãi lại liền:

– Cô nói vậy, tôi không chịu đa. Ở đời còn có những nỗi lo âu rất là... êm dịu. Tôi được lo cho cô là quý rồi...

Ngọc Sương nheo mắt hỏi chận:

– Dầu cho sau này anh không hưởng cái gì hết ráo?

Minh Tấn quả quyết gạt đầu:

– Đúng như thế. Cô Hai làm như tôi đi gạt hay lường công cái gì vậy! Tôi đã biết trước những việc gì sẽ xảy đến và vui lòng gánh chịu hết kia mà!

Ngọc Sương ái ngại nhìn lại Minh Tấn rồi cười nói:

– Phải tôi là một nhân vật trong truyện xưa, một người tin ở thuyết luân hồi, tôi sẽ... thề với anh rằng: nếu kiếp này không được tròn duyên số với anh thì... kiếp sau tôi sẽ quyết trả đủ không để thiếu một chút xiu nào hết!

Minh Tấn cười xòa:

– Cô nói tôi nghe sao ham quá! Đành đợi ở kiếp sau vậy! Thôi để tôi dẫn cô đi xem qua nhà cửa, trước hết là buồng riêng của cô...

Ngọc Sương vui miệng hỏi luôn:

– Buồng riêng của cô dâu trong đêm tân hôn? Còn buồng riêng của chú rể?

Minh Tấn chỉ vào chiếc đi-văng để ở phòng khách:

– Chú rể nằm chèo queo ở ngoài này đây!

... Sau khi xem qua một lượt khắp nơi trong nhà. Minh Tấn đưa Ngọc Sương về buồng ngủ.

Ngừng lại trước ngưỡng cửa buồng, Minh Tấn rón lấy giọng tự nhiên bảo Ngọc Sương:

– Thôi, xin chúc cô yên giấc... Cô có cần điều chi cô cứ kêu tôi nghe!

Ngọc Sương có vẻ bịn rịn vì không nỡ « bỏ rơi » chú rể một cách « tàn nhẫn » như vậy:

– Anh ở đây nói chuyện chơi đã! Hay là anh buồn ngủ...

Minh Tấn lắc đầu nói đùa:

– Có đêm tân hôn nào mà chú rể lại có... gan buồn ngủ được hả cô?

– Tại chưa bao giờ có một chú rể nào kỳ đời như anh? (rồi cố nhoẻn miệng cười, xòe tay chỉ vào trong buồng). Xin

mời chú rể vào nói chuyện chơi...

Minh Tấn nhú mày nhìn chiếc giường rộng, mừng nệm mềm gối mới tinh và khế lắc đầu thở dài:

– Thôi cô để cho dịp khác, bể gì tôi với cô cũng còn ở đây nhiều ngày nữa mà. Đêm nay, cô bắt tôi ngồi trong buồng này để... trò chuyện khan thì chẳng khác gì...

– Chẳng khác gì hành tội anh phải không?

Minh Tấn bắt phì cười:

– Cô nói câu đó tôi hết dám cãi.

Đoạn anh ta với tay nắm lấy cái “hột xoài” cửa lắc qua lắc lại mấy vòng và nói tiếp một cách vu vơ:

– Cửa nẻo ở đây có khóa đàn hoàng...

Hiểu ý, Ngọc Sương nhăn mặt lườm anh ta:

– Anh sao khéo lo! Nếu tôi không tin anh thì thời nào tôi dám lại đây ở chung như vậy!

Để chữa thẹn Minh Tấn vội lấp bấp lên tiếng cáo lui:

– Tôi ra đằng trước nghe cô!

Rồi như sợ Ngọc Sương lên tiếng giữ lại, anh ta hấp tấp bước nhanh ra ngoài để ngồi thừ trên một chiếc ghế dựa nơi phòng khách.

Nhưng rồi anh ta lại đứng rột dậy với chụp lấy tờ báo trên bàn đoạn ngồi

xuống y như cũ... Đọc đầu được vài hàng chữ anh ta lại bực bội vứt tờ báo trở lại trên mặt bàn để móc thuốc ra hút.

Tự nhiên Minh Tấn để ý lắng nghe những tiếng động rột rẹt nho nhỏ trong buồng Ngọc Sương và lần thần tự hỏi chẳng biết « cô dâu » đang làm gì trong ấy...

Chợt có tiếng trong trẻo của Ngọc Sương gọi vang ra:

– Anh Tấn ơi, anh còn thức hay ngủ đó?

Minh Tấn hồi hộp đáp:

– Dạ... sắp sửa ngủ...

– Mới có sắp sửa hả? Nếu vậy, anh vô đây tôi nhờ một chút này coi!

Minh Tấn nín thở ấp úng hỏi lại:

– Dạ... vô trông hả cô?

Ngọc Sương ló đầu ra khỏi cửa buồng:

– Bộ anh đang mắc bận cái gì hả?

Minh Tấn đứng thẳng người lên, ngượng ngịu đáp:

– Dạ... đâu có cô!

Ngọc Sương làm ra vẻ cau có:

– Anh làm ơn dẹp chữ “dạ thưa” đó qua một bên đi! Chắc anh nói tôi bắt ép anh phải giữ lễ đến cái mức đó phải hông?

Minh Tấn sượng sùng chữa thẹn:

– Ủ, phải há! Cũng tại tôi giữ kỹ quá.
Cô kêu tôi có việc chi vậy cô?

Ngọc Sương gật đầu ra dấu bảo anh
đến gần:

– Nhờ anh vô mở dùm cái khóa va-
li... tự nãy giờ tôi loay hoay hoài mà sao
nó không nhúc nhích cục cựa gì hết!

Minh Tấn thở ra hơi thất vọng:

– Vậy hả! Cô làm tôi hết hồn. Tưởng
chuyện gì chứ!

Ngọc Sương nhú mày, không hiểu:

– Sao mà hết hồn?

Minh Tấn không trả lời mà ké né
lách người bước vô buồng:

– Phải chiếc va-li đó không cô?

– Gia tài sự nghiệp tôi vốn vẹn chỉ có một cái va-li đó thôi.

Minh Tấn càng thêm lúng túng khi chợt nhận thấy những câu nói của mình không ăn nhằm đâu vào đâu hết. Anh ta bước lại xem xét sơ ổ khóa va li, vặn chìa khóa qua lại vài bận và nâng nắp va-li lên. Anh tươi cười day qua bảo Ngọc Suong:

– Xong rồi cô.

Ngọc Suong hớn hờ chạy đến:

– Sao anh hay quá vậy! Thiết có những chuyện nhỏ nhặt mà nếu không có bàn tay của người đàn ông rờ vào là không sao xong được!

Minh Tấn bạo dạn hỏi lại:

– Chỉ có những chuyện nhỏ nhất không thôi sao cô?

Ngọc Sương cười xén lên:

– Riêng với anh thì còn... chuyện lớn nữa! Tôi vô tình nói vậy mà anh cũng để ý bắt bẻ nữa hà!

Đoạn cô ta cúi xuống chọn từng xấp quần áo quăng nhẹ lên trên mặt giường. Dầu không tò mò, Minh Tấn cũng phải nhìn thấy mấy chiếc áo lót mình mỏng như sương, nhẹ như khói, cái màu hường lợt, cái trắng... thật trắng với những hàng ren viền vừa đủ đằm dáng chứ không quá diêm dúa.

Không phải lần đầu tiên anh ta mới làm quen với những thú đỏ. Trước đây, trong những đêm nằm ôm ấp những tấm thân nhào mềm và mệt mỏi của các

cô gái làng chơi, đã bao lần anh ta tự tay mình lột phẳng ra và vứt tung xuống chân giường những thứ quần áo vuông vức không quá hai bàn tay xoè chớ đừng nói đến áo lót mình quá... hiển lành kia!...

Nhưng sao trong đêm nay, chỉ đứng nhìn xa xa mấy chiếc áo thông thường ấy, lòng anh ta xúc động lạ lùng: vừa hồi hộp một cách thích thú, vừa bứt rứt một cách xốn xang mà cũng vừa... nê trọng một cách chân thành nữa!

Minh Tấn thở dài quay mặt đi thì lại bắt gặp cái nhìn ranh mãnh gần như là riêu cợt của Ngọc Sương. Tự nhiên anh ta đâm ra bực mình:

– Thôi tôi ra ngoài ngủ ghen cô.

Giọng nói của anh ta làm cho Ngọc Sương phì cười.

Minh Tấn xằng giọng hỏi tiếp:

– Cô có cần cái gì nữa hông?

Ngọc Sương lừ mắt nhìn anh ta:

– Chắc tôi làm rộn anh nhiều quá hả?

Minh Tấn vội thanh minh:

– Đâu có cô! Nếu cô không cần gì nữa thì... tôi ra ngoài chớ ở trong này làm chi!

Ngọc Sương xốc đồng quần áo lôi ra một bộ đồ ngủ màu cà lợt. Thấy vậy, Minh Tấn bước lui ra phía cửa:

– Thôi tôi ra ngoài ghen cô.

Ngọc Sương mỉm cười:

– Anh thiệt là người... lịch sự! Anh làm tôi nhớ lại lần tụi này đi cắm trại với mấy anh trên miệt Bình Thủy. Anh nhớ không, hôm đó trời mưa bất tử, tụi này ướt loi ngoi hết khiến cho khi chạy vô đục mua ở trong một ngôi đình nọ, mấy anh phải đứng bết qua một bên kia chái... Cha, chắc bữa đó ở bên mấy anh bàn tán này nọ, lung tung beng lên hết phải không? Ở bên này, tụi này nghe mấy anh cười rộ lên hoài... Chắc khoái chí cái gì dữ lắm phải không?

Minh Tấn có vẻ mơ màng:

– Ờ... cô nhớ dai quá há! Bây giờ tôi với cô cũng đang dự một cuộc... cắm trại thâu hẹp...

Ngọc Sương lí lắc đỡ lời:

– Hồng phải, một cuộc chơi cất chòi với trò “vợ chồng” thì đúng hơn. Chắc anh biết trò chơi của mấy đứa con nít chứ?

Minh Tấn mỉm cười gật đầu:

– Biết. Tôi không dè từng tuổi này mình còn trở lại cái trò chơi oái oăm đó!

– Thì cũng... vui vui chứ có sao đâu anh?

Minh Tấn trề môi:

– Hồi còn nhỏ thì vui thiệt, chứ nay mình lớn rồi mà còn chơi cái trò “giả ngộ” ấy kể ra cũng... ỨC QUÁ. Bây giờ tôi mới biết ngán... Cha, nếu cái trò chơi “vợ chồng” này mà kéo dài đến... chung thân thì chắc tôi dám bỏ cuộc lắm đa cô!

Ngọc Sương tinh nghịch nhìn lại anh ta:

– Bỏ cuộc hay xé rào?

Minh Tấn chưng hửng trước câu hỏi bất ngờ ấy. Anh ta nheo mắt nhìn kỹ Ngọc Sương như để dò xét, rồi buồn bã lắc đầu:

– Nếu tôi không đủ sức chịu đựng thì sẽ xin phép cô cho tôi rút lui có trật tự chứ còn cái việc... xé rào, tôi không dám đâu.

Ngọc Sương chưa chịu buông tha:

– Sao kỳ vậy anh?

Minh Tấn lúng túng trả lời:

– Biết rằng đàn ông nào tôi cũng... mất cô, nên tôi muốn mất... rất ít thôi.

Ngọc Sương nhìn mặt một cách thật đáng yêu:

– Anh nói cái gì mà lù mù lơ lơ quá trời quá đất hê! Tôi có « mất » thì mất... trọn gói chớ mất... vài kí lô sao được anh?

Liếc thấy Minh Tấn xụ mặt xuống, cô ta vội nghiệm giọng nói đỡ:

– Nhưng con đường tôi với anh đi còn dài, thời buổi giặc giã lại thường đưa đến nhiều sự bất ngờ... biết đâu một ngày kia...

Minh Tấn hớn hở hỏi chận:

– Một ngày kia sao cô?

Ngọc Sương mỉm cười ngó vợ vẫn lên trần nhà:

– Một ngày kia anh sẽ... khỏi phải ủ rũ như vậy nè!

Minh Tấn tươi hân nét mặt lên nhưng rồi đột ngột trở lại buồn dàu dàu như cũ, và giọng nói của anh ta đượm đầy vẻ oán trách:

– Tội nghiệp tôi mà cô. Cô muốn... tiêm thuốc bổ để tôi có sức theo đến cùng cái trò “vợ chồng” này chứ gì!

Ngọc Sương ngạc nhiên nhìn sững anh ta:

– Tôi có sao nói vậy mà anh! Anh dư biết rằng tôi chưa quyết định cái gì dứt khoát hết trơn mà!

Vừa nói, cô vừa bực dọc đưa tay cởi phẳng hàng nút áo dài.

Thấy vậy, Minh Tấn luống cuống bước nhanh ra khỏi cửa và nói vọng vô:

– Có chuyện gì thì mai mình sẽ bàn tiếp, bây giờ tôi đi ngủ đây!

Ngọc Sương chạy vội theo ra định gọi anh ta, nhưng khi bước tới ngưỡng cửa buồng cô đứng khựng ở đó, lúc đầu thở dài rồi thờ thẩn với tay khép kín cửa lại...

Trước khi mặc quần áo ngủ vào, Ngọc Sương tần ngần đứng ngắm bóng dáng vóc vác của mình, lồ lộ trong tấm gương tủ áo. Có bất giác nhoén miệng cười khi chợt nghĩ đến hoàn cảnh... vô lý hiện tại.

Bên ngoài có tiếng lạch cạch quẹt lửa của Minh Tấn vang vào, Ngọc Sương chăm chú lắng tai nghe và nghĩ thầm: anh chàng này đang bực mình, nên quẹt hộp quẹt nháy hoài mà lửa không bắt đây!

... “Ý nữa, anh ta giận lấy ai mà kéo ghế nghe rầm rầm vậy cà?” Ngọc Sương mỉm cười lắng tai theo dõi những tiếng động bên ngoài...

Chợt nhận thấy mình quá tò mò, Ngọc Sương tự nhiên đâm ra mắc cỡ, vội vàng chạy lại đứng bên kẹt tủ, hấp ta hấp tấp mặc bộ quần áo ngủ vào trong lúc mắt vẫn canh chừng về phía cửa buồng như sợ có người vào bất tử vậy.

Xong, cô bước lại nhào lên giường nằm sấp xuống, kê miệng cắn lấy lằn

vải áo gối như để... dìm những sự rộn rã trong lòng mình cho mau tan lảng...

Lần đầu tiên, cô mới nhận thấy rõ tất cả sự kỳ quặc của tình trạng mình đang sống và lần lần tự hỏi nếu mình không quá nể hà vì chút kỷ niệm cũ với anh chàng Ba Nhon xa lắc xa lơ trong miệt vườn kia, thì đêm nay... những giờ phút này rồi sẽ trải qua ra sao?

Hàng chục “câu trả lời” nối tiếp nhau chạy nhanh qua trí óc Ngọc Sương với những hình ảnh chập chờn đè lấn lên nhau. Đó là những câu trả lời không rõ rệt, không dứt dặt vì chính người tự giải đáp cũng chẳng biết... phải trả lời ra sao cho đúng như thật nữa!

Do đó, Ngọc Sương càng bực mình mà cũng càng háo hức, để rồi cuối cùng,

như hết chịu đựng nổi nữa, cô nhóm người lên với tay vùng vằng giựt tắt ngọn đèn ngủ đặt cạnh đầu giường.

Ở phía ngoài phòng khách, Minh Tấn thở dài khi chợt nhận thấy vệt sáng chiếu luôn ở phía cửa buồng của Ngọc Sương tắt mất.

Anh ta uể oải đứng dậy, khẽ nhún vai như tự nhủ « thế là xong đêm tân hôn », đoạn chậm chạp bước lại vắng xỏ mùng ra giường ngủ.

Nói là ngủ chớ thật ra, anh ta trần trọc mãi cho tới gần ba giờ mới thiếp đi được một giấc ngắn vì quá mệt...

★

Sáng hôm sau, Ngọc Sương thức dậy trước. Sau khi chải gỡ qua loa, cô hớn hở bước ra ngoài và đi thẳng lại đi vắng nơi Minh Tấn đang còn nằm ngủ mê man. Cô nắm vải mùng giựt giựt và gọi to:

– Anh Tấn! Thức dậy đi anh!

Minh Tấn giựt mình mở choàng mắt ra khi nhìn thấy Ngọc Sương, anh ta lồm cồm vén mùng chui ra và gượng cười nói chữa thẹn:

– Cha, tôi ngủ mê quá!

Ngọc Sương hỏi đùa:

– Chú rể làm gì suốt đêm qua để đến đổi tôi thiếu điều xeo lên mới dậy được vậy?

Minh Tấn xén lên vuốt lại tóc:

– Cô nghĩ coi: tôi còn... làm gì nữa!
Đặt lưng nằm xuống đi vắng là tôi « mần
» luôn một giấc cho tới sáng bết. Phải cô
chưa ra kêu, tôi còn ngủ nữa ủa cô!

Ngọc Sương ranh mãnh mỉm cười:

– Nếu vậy thì tôi phục anh. Suốt
đêm qua, con mắt tôi cứ mở trao trao...
mình cũng muốn ngủ thẳng một giấc
cho khoẻ thân nhưng cứ rọ rạy lăn trở
hoài...

Đến lượt Minh Tấn hỏi vặn lại:

– Sao kỳ vậy cô?

Hơi sượng lại một giây, Ngọc Sương
cũng tìm được câu trả lời cho xuôi:

– Chắc tại... lạ nhà mà anh! Tôi mới có ngủ đêm đầu tại đây nên nó như vậy chứ sao!

Minh Tấn thở dài thú nhận:

– Nói thiệt với cô, tôi cũng... như vậy.

Ngọc Sương cười ngoặt ngoẹo khiến cho anh ta vội nói chữa:

– Nghĩa là tôi cũng bị cái nạn... lạ nhà như cô.

Ngọc Sương soi mói nhìn lại Minh Tấn:

– Nói vậy rồi qua đêm mai, đêm một mình cũng lạ nhà hoài sao?

Minh Tấn thần thờ đáp:

– Có lẽ riết rồi mình cùng quen chớ cô! (rồi anh mỉm cười hỏi tiếp)... Chớ chẳng lẽ nhà của mình mà đêm nào mình cũng ngủ không được vì lạ nhà hết sao!

Ngọc Sương gật gù:

– Anh nói chắc đúng. Chưa có lần nào tôi gặp một đêm... quá dài như đêm vừa rồi...

Minh Tấn nheo mắt đáp một cách lảng lơ:

– Thiệt là đêm không cùng nên cũng... không cùng luôn!

Ngọc Sương đột ngột làm mặt nghiêm:

– Bộ anh nói riết rồi tôi... làm sao chắc?

Minh Tấn tức giận như là bị một cái... hàm oan ghê gớm:

– Coi, từ trước tới sau tôi có nói con khỉ gì đâu! Để cô xem, tôi có thêm đụng tới cánh của buồng của cô hông?

Ngọc Sương vác hất mặt lên, cười nhạt:

– Chuyện chưa tới thì ai nói chẳng được! Tôi sợ sau này người ta vịn vào cái đám cưới giả ngộ đó là trận làm thương với tôi chớ! Nói thiệt cho anh buồn: tới chừng ấy, tôi hồng nhện đâu ghen!

Minh Tấn xì một tiếng rồi thản nhiên quay đi:

– Thôi tôi không nói chuyện nữa!
Tôi đi rửa mặt cho khỏe cái thân!

Ngọc Sương te te chạy theo, sùng sộ:

– Anh ỷ anh rước tôi về đây rồi
muốn nói gì nói hả?

Minh Tấn đứng lại buông thõng hai tay trong một dáng điệu vô cùng chán nản:

– Trời ơi, cái gì tôi cũng nói ra hết
bây giờ cô lại đổ thừa cho tôi nữa chứ!
May cô với tôi mới giả bộ đóng vai trò
“vợ chồng” với nhau sơ sơ bấy nhiêu đó
mà còn sanh chuyện cãi cọ gây gổ, chớ
nếu vào cảnh vợ chồng thật thì chắc tôi
xin “bái” quá!

Chợt nhận thấy sự vô lý một cách

“trẻ con” của mình, Ngọc Sương bỗng cười xòa:

– Như vậy cũng... vui vui chứ anh!

Minh Tấn áo nã thở ra:

– Ý thôi đi cô, vui cái kiểu đó có ngày tôi... bể mình bể mảy hết!

Ngọc Sương nhăn nhó chắc lưỡi:

– Vậy chứ anh biểu tôi nói chuyện gì bây giờ hả?

Minh Tấn gãi đầu:

– Chuyện gì... khỏi có cãi nhau là được.

– Chuyện buồn đa nghen?

Minh Tấn nhún vai:

– Nếu túng quá tôi cũng đành nghe chuyện buồn vậy! anh ta mỉm cười nói thêm... Để cho chắc ăn hơn.

Dứt lời anh ta thản nhiên bước đi xuống nhà dưới.

Ngọc Sương lại chạy theo:

– Chắc anh nghĩ phép lâu chớ hả anh?

– Độ gần một tuần nữa.

Ngọc Sương có vẻ dăm chiêu:

– Cha như vậy rồi tôi với anh ở nhà làm gì đây? Chẳng lẽ ngồi nói chuyện tầm khào! Mà nói riết cũng phải... hết chuyện thế mới ngật chớ!

Minh Tấn cười đáp:

– Thì mạnh ai muốn làm gì đó thì làm, chớ bộ suốt ngày phải ngồi ngó nhau để nói chuyện hay sao?

– Theo điệu cô hỏi thì ít ra phải có một thứ chuyện xấp xỉ với chuyện... ngàn lẻ một đêm mới được!

Ngọc Sương thở dài sườn sượt:

– Ở đây yên thân nhưng buồn quá trời quá đất. Phải tôi được tiếp tục đi học thì đỡ khổ nhiều!

Minh Tấn lắc đầu:

– Cô còn xách cặp đi học, thiên hạ họ cười chết. Tự hồi nào tới giờ, tôi có thấy cô nào ở đây có chồng mà còn đi học đâu!

– Phải tôi không bị chuyện rắc rối

nọ kia thì dầu cho có chồng đi nữa, tôi cũng đi học như thường cho anh coi. Bây giờ tôi sợ thiên hạ dị nghị...

Minh Tấn cười lớn:

– Nếu không có chuyện rắc rối thì chắc cô khỏi phải đòi đi học! Giờ phút này cô ở nhà hú hí với chồng con có phải hợp lẽ hơn không!

Ngọc-Sương lại thở dài:

– Té ra chuyện gì của mình cũng trắc trệu hết anh há! Bây giờ thiệt vô kế khả thi, ông già ổng làm như vậy khiến tôi hết biết phải nhấn tin vô cho anh ba Nhon sao đây?

Rồi cô lại chắt lưỡi, dậm chân:

– Tức quá! Tôi tưởng cái gì cũng... chơi chơi hết chỗ có dè đâu bị kẹt vô lút đầu lút cổ như vậy. May tôi gặp anh chớ nếu ông già ông gả tôi cho thằng cha nào khác... Không biết hôm nay tôi ra sao?

Minh Tấn mỉm cười nhìn cô ta từ đầu đến chân:

– Thì cũng... Còn nguyên như vậy chớ chết chóc gì mà cô sợ!

Ngọc Sương đỏ mặt háy xéo anh ta:

– Anh quý này... Tôi nói thiệt mà anh cứ phá tôi hoài!

Rồi như sợ bị Minh Tấn trêu chọc thêm nữa, cô ngoe nguẩy bỏ chạy lên nhà trên...

